Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (osmi senat)

z dne 15. septembra 2016*

(besedilo, popravljeno s sklepom z dne 28. novembra 2016)

„Osebni prejemki in pokojnine uradnikov in uslužbencev Unije — Letna prilagoditev — Uredbi (EU) št. 422/2014 in št. 423/2014 — Nepravilnosti v postopku sprejemanja aktov — Opustitev posvetovanja s sindikati“

V zadevi T-456/14,

**Association des fonctionnaires indépendants pour la défense de la fonction publique européenne (TAO-AFI) s sedežem v Bruslju (Belgija),**

**Syndicat des fonctionnaires internationaux et européens – Section du Parlement européen (SFIE-PE) s sedežem v Bruslju,**

ki ju zastopata M. Casado García-Hirschfeld in J. Vanden Eynde, odvetnika,

tožeči stranki,

proti

**Evropskemu parlamentu**, ki ga zastopata A. Troupiotis in E. Taneva, agenta,

in

**Svetu Evropske unije**, ki ga zastopata M. Bauer in E. Rebasti, agenta,

toženi stranki,

ob intervenciji

**Evropske komisije**, ki sta jo sprva zastopala J. Currall in G. Gattinara, nato G. Gattinara in F. Simonetti, agenti,

intervenientka,

zaradi predloga na podlagi člena 263 PDEU za razglasitev ničnosti uredb (EU) št. 422/2014 in št. 423/2014 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. aprila 2014 o prilagoditvi osebnih prejemkov in pokojnin uradnikov in drugih uslužbencev Evropske unije ter korekcijskih koeficientov, ki se zanje uporabljajo, z učinkom od 1. julija 2011 oziroma od 1. julija 2012 (UL 2014, L 129, str. 5 oziroma 12),

* Jezik postopka: francoščina.

SPLOŠNO SODIŠČE (osmi senat),

v sestavi D. Gratsias, predsednik, M. Kancheva (poročevalka), sodnica, in C. Wetter, sodnik,

sodna tajnica: S. Bukšek Tomac, administratorka,

na podlagi pisnega dela postopka in obravnave z dne 18. marca 2016

izreka naslednjo

**Sodbo**

## Dejansko stanje

1 Kadrovski predpisi za uradnike Evropske unije (v nadaljevanju: Kadrovski predpisi), priloženi k Uredbi št. 31 (EGS)/št. 11 (ESAE) o določitvi Kadrovskih predpisov za uradnike in Pogojev za zaposlitev drugih uslužbencev Evropske gospodarske skupnosti in Evropske skupnosti za atomsko energijo (UL 1962, 45, str. 1385) in spremenjeni z Uredbo (UE, Euratom) št. 1080/2010 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. novembra 2010 (UL 2010, L 311, str. 1), v različici, kot izhaja iz popravka, objavljenega 5. junija 2012 (UL 2012, L 144, str. 48), v členu 64 določajo:

„Osebni prejemki uradnika, ki so izraženi v eurih, se po obveznih odtegljajih, določenih s temi kadrovskimi predpisi ali v katerih koli sprejetih izvedbenih predpisih, ponderirajo po stopnji, ki je nad, pod ali enaka 100 %, odvisno od življenjskih razmer v raznih krajih zaposlitve.

Te ponderje [korelacijske koeficiente] sprejme Svet s kvalificirano večino na predlog Komisije, kakor predvideva člen 16(4) in (5) [PEU].“

2 Člen 65 Kadrovskih predpisov določa:

„1. Svet vsako leto pregleda osebne prejemke uradnikov in drugih uslužbencev Unije. Ta pregled se opravi septembra ob upoštevanju skupnega poročila Komisije, ki temelji na skupnem indeksu, ki ga pripravi Statistični urad Evropske unije v soglasju z nacionalnimi statističnimi uradi držav članic; indeks odraža stanje v vsaki od držav Unije na dan 1. julija.

Pri tem pregledu Svet preuči, ali je potrebna prilagoditev osebnih prejemkov kot del ekonomske in socialne politike Unije. Zlasti morajo biti upoštevana vsa povišanja plač v javnih službah in kadrovske potrebe.

2. V primeru znatne spremembe življenjskih stroškov Svet v dveh mesecih odloči, kako naj se ponderji [korekcijski koeficienti] prilagodijo in, če je to primerno, o njihovi retroaktivni uporabi.

3. Za namene tega člena odloča Svet s kvalificirano večino na predlog Komisije, kakor predvideva člen 16(4) in (5) [PEU].“

3 Člen 82(2) Kadrovskih predpisov določa, da kadar Svet v skladu s členom 65(1) Kadrovskih predpisov odloči, da se prilagodijo osebni prejemki, se enake prilagoditve uporabijo za pokojnine.

4 Člen 65a Kadrovskih predpisov določa, da so pravila za izvajanje členov 64 in 65 teh predpisov določena v Prilogi XI h Kadrovskim predpisom.

5 Priloga XI z naslovom „Pravila za izvajanje členov 64 in 65 Kadrovskih predpisov“ ima več poglavij in prvo med njimi, ki vsebuje člene od 1 do 3, ima naslov „Letni pregled osebnih prejemkov, predviden v členu 65(1) Kadrovskih predpisov“, četrto pa „Oblikovanje in odprava korelacijskih koeficientov (člen 64 Kadrovskih predpisov)“.

6 Člen 1 Priloge XI h Kadrovskim predpisom, ki spada v oddelek 1 prvega poglavja te priloge, določa, da za namen presoje, predvidene v členu 65(1) Kadrovskih predpisov, Eurostat vsako leto pred koncem oktobra pripravi poročilo o spremembah življenjskih stroškov v Bruslju (Belgija) (bruseljski mednarodni indeks), o spremembah življenjskih stroškov zunaj Bruslja (ekonomske paritete in implicitni indeksi) in o spremembah kupne moči plač javnih uslužbencev centralnih vlad osmih držav članic (posebni kazalci). V navedenem členu 1 je tudi podrobneje določen postopek, na podlagi katerega Eurostat v sodelovanju z državami članicami izračuna te spremembe.

7 Člen 3 Priloge XI h Kadrovskim predpisom, ki je v oddelku 2 prvega poglavja te priloge, naslovljenem „Ureditev letnega prilagajanja osebnih prejemkov in pokojnin“, določa:

„1. Na podlagi člena 65(3) Kadrovskih predpisov Svet na predlog Komisije in na podlagi meril iz oddelka 1 te priloge pred koncem vsakega leta sprejme sklep o prilagoditvi osebnih prejemkov in pokojnin z veljavnostjo od 1. julija.

2. Znesek prilagoditve se dobi tako, da se bruseljski mednarodni indeks pomnoži s posebnim kazalcem. Prilagoditev je določena kot enoten linearen odstotek.

3. Tako določen znesek prilagoditve se v skladu z naslednjo metodo vključi v tabele osnovnih plač v členu 66 Kadrovskih predpisov […].

[…]

5. Korekcijski koeficient se ne uporablja za Belgijo in Luksemburg. Veljavni korekcijski koeficient:

(a) za plače uradnikov Unije, ki so zaposleni v drugih državah članicah in v nekaterih drugih krajih zaposlitve,

(b) […] za pokojnine Unije, ki se izplačujejo v drugih državah članicah za tisti del, ki ustreza pravicam, pridobljenim pred 1. majem 2004,

se določi na podlagi razmerij med ustreznimi ekonomskimi paritetami iz člena 1 te priloge in deviznimi tečaji, določenimi v členu 63 Kadrovskih predpisov za zadevne države.

V krajih zaposlitve z visoko stopnjo inflacije se uporabi postopek, določen v členu 8 te priloge v zvezi z retroaktivno uporabo ponderjev [korekcijskih koeficientov].

[…]“

8 Člen 8 Priloge XI h Kadrovskim predpisom določa datuma, ko začneta veljati letna in vmesna prilagoditev korekcijskega koeficienta za kraje z visokim dvigom življenjskih stroškov.

9 Poglavje 5 Priloge XI h Kadrovskim predpisom ima naslov „Določba o izjemi“. Vsebuje le člen 10, ki določa:

„Če se na podlagi objektivnih podatkov, ki jih v ta namen predloži Komisija, oceni, da se ekonomski in socialni položaj v Uniji resno in nenadoma poslabša, da Komisija ustrezne predloge, o katerih Evropski parlament in Svet odločita v skladu s postopkom iz člena 336 [PDEU].“

10 Člen 15(1) navedene priloge določa, da se njene določbe uporabljajo od 1. julija 2004 do 31. decembra 2012.

11 Svet Evropske unije je decembra 2010 sporočil, da je „trenutna finančna in gospodarska kriza v [Uniji], zaradi katere so bile potrebne znatne fiskalne prilagoditve in se je povečala zaposlitvena negotovost v več državah članicah, povzročila nenadno in resno poslabšanje gospodarskih in socialnih razmer v [Uniji]“. Evropsko komisijo je pozval, naj na podlagi člena 10 Priloge XI h Kadrovskim predpisom in glede na objektivne podatke, ki jih je v zvezi s tem pripravila Komisija, pravočasno predloži ustrezne predloge, da jih bosta lahko Evropski parlament in Svet preučila in sprejela pred koncem leta 2011 (sodba z dne 19. novembra 2013, Komisija/Svet, C-63/12, EU:C:2013:752, točka 12).

12 Komisija je 13. julija 2011 Svetu predložila Poročilo o določbi o izjemi (člen 10 Priloge XI h Kadrovskim predpisom) (COM(2011) 440 final). V tem poročilu je bilo navedeno, da kazalci kažejo, da v Evropski uniji še vedno postopno poteka gospodarsko okrevanje. To poročilo se je končalo z ugotovitvijo, da se gospodarski in socialni položaj v Uniji v referenčnem obdobju, ki je trajalo od 1. julija 2010 – dneva, ko je začela veljati zadnja letna prilagoditev osebnih prejemkov – do sredine maja 2011 – dneva, ko so bili na voljo najnovejši podatki – ni resno in nenadoma poslabšal, zato ni bilo ustrezno predložiti predloga v skladu s členom 10 Priloge XI h Kadrovskim predpisom. Na podlagi preučitve poročila z dne 13. julija 2011 so v Svetu pozneje potekale razprave, ki so se sklenile z novim pozivom Komisiji, katerega namen je bil, da se uporabi navedeni člen 10 in da se pravočasno predloži ustrezen predlog prilagoditve osebnih prejemkov, da bi ga Parlament in Svet lahko preučila in sprejela pred koncem leta 2011 (sodba z dne 19. novembra 2013, Komisija/Svet, C-63/12, EU:C:2013:752, točke od 13 do 15).

13 Komisija je v odgovor na to zahtevo predložila Sporočilo COM(2011) 829 final z dne 24. novembra 2011, ki je zagotovilo dodatne informacije v zvezi s poročilom z dne 13. julija 2011 in je temeljilo zlasti na evropski gospodarski napovedi, ki jo je 10. novembra 2011 izdal Generalni direktorat Komisije za gospodarske in finančne zadeve. V teh dodatnih informacijah je navedla, da ta napoved „kaž[e] v primerjavi z napovedjo za leto 2011, pripravljeno spomladi, poslabšanje gospodarskih in socialnih kazalnikov ter pretrese v evropskem gospodarstvu“. Kljub temu je menila, da ob upoštevanju več elementov Unija ni bila soočena z izrednimi okoliščinami v smislu člena 10 Priloge XI h Kadrovskim predpisom, ki bi upravičevale sprejetje ukrepov, ki bi povzročili večje zmanjšanje kupne moči kot pri uporabi „običajne“ metode iz člena 3 te priloge. Navedla je, da zato ne more uporabiti določbe o izjemi, ne da bi kršila člen 10 navedene priloge. Isti dan je vložila predlog uredbe Sveta o prilagoditvi osebnih prejemkov in pokojnin uradnikov in drugih uslužbencev Unije ter korekcijskih koeficientov, ki se zanje uporabljajo, z učinkom od 1. julija 2011 (COM(2011) 820 final, v nadaljevanju: predlog za prilagoditev osebnih prejemkov iz novembra 2011), skupaj z obrazložitvenim memorandumom. Predlagana je bila prilagoditev osebnih prejemkov na podlagi „običajne“ metode iz člena 3 zadevne priloge v višini 1,7 % (sodba z dne 19. novembra 2013, Komisija/Svet, C-63/12, EU:C:2013:752, točki 16 in 17).

14 Poleg tega je Komisija 13. decembra 2011 Parlamentu in Svetu posredovala predlog uredbe Parlamenta in Sveta o spremembi Kadrovskih predpisov (v nadaljevanju: predlog spremembe Kadrovskih predpisov iz decembra 2011).

15 Svet je s Sklepom Sveta 2011/866/EU z dne 19. decembra 2011 o predlogu Komisije za uredbo Sveta o prilagoditvi osebnih prejemkov in pokojnin uradnikov in drugih uslužbencev Evropske unije ter korekcijskih koeficientov, ki se zanje uporabljajo, z učinkom od 1. julija 2011 (UL 2011, L 341, str. 54) sklenil, da ne sprejme predloga za prilagoditev osebnih prejemkov iz novembra 2011.

16 Komisija je 3. februarja 2012 vložila ničnostno tožbo zoper Sklep 2011/866 (zadeva C-63/12). Poleg tega je predsedstvu Sveta vročila dopis z dne 25. januarja 2012, ki je bil v sekretariatu Sveta evidentiran 20. februarja 2012 in v katerem ga je na podlagi člena 265 PDEU pozvala, naj v dveh mesecih od prejema tega dopisa sprejme predlog za prilagoditev osebnih prejemkov iz novembra 2011. Svet „se je seznanil“ z navedenim dopisom.

17 Komisija je 26. aprila 2012 na podlagi člena 265 PDEU vložila tožbo, s katero je Sodišču predlagala, naj ugotovi, da ker Svet ni sprejel predloga za prilagoditev osebnih prejemkov iz novembra 2011, ni izpolnil obveznosti iz Kadrovskih predpisov (zadeva C-196/12).

18 Nato je Svet 9. februarja 2013 prav tako vložil tožbo, s katero je primarno predlagal razglasitev ničnosti sporočila Komisije z dne 24. novembra 2011 v delu, v katerem ta z njim dokončno zavrača predložitev ustreznih predlogov Parlamentu in Svetu na podlagi člena 10 Priloge XI h Kadrovskim predpisom, in predloga za prilagoditev osebnih prejemkov iz novembra 2011, podredno pa je še predlagal, naj se na podlagi člena 265 PDEU ugotovi kršitev Pogodb, ker Komisija Parlamentu in Svetu ni predložila ustreznih predlogov na podlagi navedenega člena (zadeva C-66/12).

19 Parlament in Svet sta 23. oktobra 2013 na podlagi pogajanj v okviru trialoga sprejela predlog spremembe Kadrovskih predpisov iz decembra 2011 v obliki Uredbe (EU, Euratom) št. 1023/2013 o spremembi Kadrovskih predpisov za uradnike Evropske unije in Pogojev za zaposlitev drugih uslužbencev Evropske unije (UL 2013, L 287, str. 15). S to uredbo je bila med drugim v Prilogo XI h Kadrovskim predpisom vključena nova metoda v zvezi z letno prilagoditvijo osebnih prejemkov iz člena 65(1) Kadrovskih predpisov.

20 Vendar je člen 19 Priloge XIII h Kadrovskim predpisom, kakor je bil spremenjen z Uredbo št. 1023/2013, določal, da členi 63, 64, 65, 82 in 83a Kadrovskih predpisov, prilogi XI in XII h Kadrovskim predpisom ter členi 20(1), 64, 92 in 132 Pogojev za zaposlitev drugih uslužbencev, kakor so veljali pred 1. novembrom 2013, to je določbe v zvezi s prilagoditvijo osebnih prejemkov in pokojnin uradnikov in drugih uslužbencev Unije, še naprej veljajo zgolj za namene kakršne koli prilagoditve, potrebne za izvršitev sodbe Sodišča v skladu s členom 266 PDEU o uporabi teh členov.

21 Sodišče je 19. novembra 2013 zavrnilo oziroma zavrglo tožbi Komisije v zadevah C-63/12 in C-196/12 ter posledično odločilo, da se postopek v zvezi s tožbo, ki jo je vložil Svet v zadevi C-66/12, ustavi (sodbe z dne 19. novembra 2013, Svet/Komisija, C-66/12, EU:C:2013:751; z dne 19. novembra 2013, Komisija/Svet, C-63/12, EU:C:2013:752, in z dne 19. novembra 2013, Komisija/Svet, C-196/12, EU:C:2013:753).

22 Komisija je 29. novembra 2013 reprezentativne sindikate in združenja uslužbencev (v nadaljevanju: SZU) obvestila, da bo 2. decembra 2013 sklican sestanek v okviru socialnega dialoga v zvezi s sodbami z dne 19. novembra 2013, Svet/Komisija (C-66/12, EU:C:2013:751), z dne 19. novembra 2013, Komisija/Svet (C-63/12, EU:C:2013:752), in z dne 19. novembra 2013, Komisija/Svet (C-196/12, EU:C:2013:753).

23 Podpredsednik Komisije, zadolžen za upravne zadeve, je 9. decembra 2013 predstavnike osebja obvestil, da bo v soglasju s predsednikom kolegiju predlagal prilagoditev plač v višini 0,9 % za leto 2011 z učinkom od 1. julija 2011 in v višini 0,9 % za leto 2012 z učinkom od 1. julija 2012.

24 Komisija je 10. decembra 2013 predstavnike osebja obvestila, da je istega dne Parlamentu in Svetu na podlagi člena 10 Priloge XI h Kadrovskim predpisom predložila predloga uredb o prilagoditvi osebnih prejemkov in pokojnin uradnikov in drugih uslužbencev Unije za 0,9 % za leto 2011 z učinkom od 1. julija 2011 in za 0,9 % za leto 2012 z učinkom od 1. julija 2012.

25 Centralni odbor uslužbencev je 17. decembra 2013 po informativnem sestanku, ki ga je pripravilo podpredsedstvo Komisije, v izjavi, naslovljeni na kolegij komisarjev, navedel, da se ne strinja s predlogoma uredb iz točke 24 zgoraj, saj je menil, da so številke, ki jih vsebujeta, popolnoma samovoljne, da ne temeljijo na nobeni natančni statistiki ali kakršnem koli objektivnem elementu in da nimajo nobene strokovne podlage.

26 Tožeči stranki, Association des fonctionnaires indépendants pour la défense de la fonction publique européenne (združenje TAO-AFI) in Syndicat des fonctionnaires internationaux et européens – Section du Parlement européen (sindikat SFIE-PE), sta z dopisoma z dne 18. decembra 2013 in 26. februarja 2014 predsednika Parlamenta obvestili, da se ne strinjata z novim predlogom Komisije, ker naj ta ne bi temeljil na nobeni preverljivi metodi izračuna in naj bi bil utemeljen s kratkoročnimi koristmi.

27 Generalna direktorica Komisije za človeške vire Irene Souka je z internim elektronskim sporočilom z dne 19. decembra 2013 osebje Komisije obvestila med drugim o tem, da mora Komisija po zakonu Parlamentu in Svetu predložiti nova predloga za prilagoditev osebnih prejemkov za leti 2011 in 2012 ter da sta s tema predlogoma določeni prilagoditvi v višini 0,9 % za leto 2011 z učinkom od 1. julija 2011 in v višini 0,9 % za leto 2012 z učinkom od 1. julija 2012. V tem elektronskem sporočilu je bilo še pojasnjeno, da je Odbor Parlamenta za pravne zadeve 16. decembra 2013 ta predloga podprl in da ju je treba posredovati Svetu v začetku leta 2014.

28 I. Souka je z dopisom z dne 22. januarja 2014 odgovorila na odprti dopis z dne 25. novembra 2013 in na elektronsko sporočilo z dne 13. januarja 2014, ki ju je eden od SZU naslovil na podpredsednika Komisije M. Šefčoviča. V tem dopisu je zlasti opozorila, da sta bila pred predložitvijo predloga Komisije o prilagoditvi osebnih prejemkov Parlamentu in Svetu organizirana dva sestanka v okviru socialnega dialoga, in sicer izmenjava mnenj z vsemi SZU 2. decembra 2013 v zvezi z različnimi možnostmi, ki so na voljo Komisiji ob upoštevanju sodbe z dne 19. novembra 2013, Komisija/Svet (C-63/12, EU:C:2013:752), in predstavitev pristopa, ki ga je nameravala v zvezi s tem zavzeti Komisija, ki jo je 9. decembra 2013 za vse SZU pripravil M. Šefčovič.

29 V zvezi s tem predlogom so 4. marca 2014 potekala pogajanja v okviru trialoga med Parlamentom, Svetom in Komisijo. Na podlagi teh pogajanj je bil dosežen dogovor o letni prilagoditvi osebnih prejemkov in pokojnin uradnikov in drugih uslužbencev EU za leti 2011 in 2012.

30 Komisija je z elektronskim sporočilom z dne 7. marca 2014 tožeči stranki obvestila, da bosta v skladu s sporazumom, doseženim na podlagi pogajanj v okviru trialoga, ki so potekala 4. marca 2014, letni prilagoditvi znašali 0 % za leto 2011 z učinkom od 1. julija 2011 in 0,8 % za leto 2012 z učinkom od 1. julija 2012. Pojasnila je, da je bil ta sporazum sprejet na podlagi intenzivnih pogajanj s Parlamentom in Svetom po izreku sodbe z dne 19. novembra 2013, Komisija/Svet (C-63/12, EU:C:2013:752), in da je poleg tega odraz njene želje, da se doseže hiter in razumen sporazum o vseh vprašanjih v zvezi z letno prilagoditvijo osebnih prejemkov. Komisija je še navedla, da je sprva sicer predlagala prilagoditev v višini 0,9 % za leto 2011 in v višini 0,9 % za leto 2012, vendar je morala upoštevati zahtevo Sveta po prilagoditvi v višini 0 % za leto 2011 in 0 % za leto 2012 ter polje proste presoje, priznano Parlamentu in Svetu s sodbo Sodišča.

31 Parlament je 11. marca 2014 na plenarnem zasedanju sprejel stališče o kompromisnem besedilu, sprejetem na podlagi trialoga, ki je potekal 4. marca 2014, po katerem naj bi se uporabljali stopnji prilagoditve osebnih prejemkov in pokojnin v višini 0 % za leto 2011 in v višini 0,8 % za leto 2012, osebni prejemki in pokojnine za leti 2013 in 2014 pa naj bi bili zamrznjeni. Svet je 16. aprila 2014 odobril stališče Parlamenta in na podlagi člena 294(4) PDEU sta bili sprejeti uredbi (EU) št. 422/2014 in št. 423/2014 Evropskega parlamenta in Sveta o prilagoditvi osebnih prejemkov in pokojnin uradnikov in drugih uslužbencev Evropske unije ter korekcijskih koeficientov, ki se zanje uporabljajo, z učinkom od 1. julija 2011 oziroma od 1. julija 2012 (UL 2014, L 129, str. 5 oziroma 12, v nadaljevanju: izpodbijani uredbi).

32 V uvodnih izjavah Uredbe št. 422/2014 je navedeno:

„(1) Sodišče […] je v zadevi C-63/12, *Komisija proti Svetu*, pojasnilo, da morajo institucije vsako leto odločati o prilagoditvi osebnih prejemkov, in sicer tako, da v skladu z metodo iz člena 3 Priloge XI h Kadrovskim predpisom opravijo ‚matematično' prilagoditev ali pa v skladu s členom 10 navedene priloge od tega matematičnega izračuna odstopijo.

(2) Namen člena 19 Priloge XIII h Kadrovskim predpisom, kakor so bili nazadnje spremenjeni z Uredbo […] št. 1023/2013 […], je institucijam omogočiti, da sprejmejo ukrepe, potrebne za rešitev svojih sporov v zvezi s prilagoditvijo osebnih prejemkov in pokojnin za leti 2011 in 2012 zaradi izvršitve sodbe Sodišča, ob ustreznem upoštevanju legitimnih pričakovanj osebja, da morajo institucije vsako leto odločiti o prilagoditvi njihovih osebnih prejemkov in pokojnin.

(3) Zaradi izvršitve sodbe Sodišča v zadevi C-63/12 mora Komisija v primeru, da Svet oceni, da se je ekonomski in socialni položaj v Uniji resno in nenadoma poslabšal, predložiti predlog po postopku iz člena 336 […] PDEU[…], da se v zakonodajni proces vključi […] [P]arlament. Svet je 4. novembra 2011 izjavil, da trenutna finančna in ekonomska kriza v Uniji, zaradi katere je večina držav članic uvedla znatne fiskalne prilagoditve, pomeni resno in nenadno poslabšanje ekonomskega in socialnega položaja v Uniji. Svet je torej v skladu s členom 241 PDEU od Komisije zahteval, da uporabi člen 10 Priloge XI h Kadrovskim predpisom in predloži ustrezen predlog o prilagoditvi osebnih prejemkov.

(4) Sodišče je potrdilo, da imata na podlagi določbe o izjemi […] [P]arlament in Svet znatno diskrecijsko pravico v zvezi s prilagoditvijo osebnih prejemkov in pokojnin. Na podlagi ekonomskih in socialnih podatkov za obdobje od 1. julija 2010 do 31. decembra 2011, denimo o finančni in ekonomski krizi, ki je jeseni 2011 prizadela več držav članic in zaradi katere je prišlo do nenadnega poslabšanja ekonomskega in socialnega položaja v Uniji in znatnih makro-ekonomskih prilagoditev, o visoki stopnji brezposelnosti ter visoki ravni javnega primanjkljaja in dolga v Uniji, je ustrezno, da raven prilagoditve osebnih prejemkov in pokojnin v Belgiji in Luksemburgu za leto 2011 znaša 0 %. Ta prilagoditev je del splošnega pristopa za rešitev sporov v zvezi s prilagoditvijo osebnih prejemkov in pokojnin za leti 2011 in 2012, ki obenem vključuje prilagoditev za leto 2012 v višini 0,8 %.

(5) Posledično je bila v obdobju petih let (2010–2014) prilagoditev osebnih prejemkov in pokojnin [uradnikov in drugih uslužbencev Unije] sledeča: leta 2010 je zaradi uporabe metode iz člena 3 Priloge XI h Kadrovskim predpisom prilagoditev znašala 0,1 %. Za leti 2011 in 2012 je prilagoditev kot rezultat splošnega pristopa k rešitvi sporov glede prilagoditve osebnih prejemkov in pokojnin znašala 0 % oziroma 0,8 %. Poleg tega je bilo v okviru političnega kompromisa o reformi Kadrovskih predpisov in Pogojev za zaposlitev drugih uslužbencev odločeno, da se osebni prejemki in pokojnine za leti 2013 in 2014 zamrznejo".

33 V uvodnih izjavah Uredbe št. 423/2014 je navedeno:

„(1) Sodišče […] je v zadevi C-63/12, *Komisija proti Svetu*, pojasnilo, da morajo institucije vsako leto odločati o prilagoditvi osebnih prejemkov, in sicer tako, da v skladu z metodo iz člena 3 Priloge XI h Kadrovskim predpisom opravijo ‚matematično' prilagoditev ali pa v skladu s členom 10 navedene priloge od tega matematičnega izračuna odstopijo.

(2) Namen člena 19 Priloge XIII h Kadrovskim predpisom, kakor so bili nazadnje spremenjeni z Uredbo […] št. 1023/2013 […], je institucijam omogočiti, da sprejmejo ukrepe, potrebne za rešitev svojih sporov v zvezi s prilagoditvijo osebnih prejemkov in pokojnin za leti 2011 in 2012 zaradi izvršitve sodbe Sodišča, ob ustreznem upoštevanju legitimnih pričakovanj osebja, da morajo institucije vsako leto odločiti o prilagoditvi njihovih osebnih prejemkov in pokojnin.

(3) Zaradi izvršitve sodbe Sodišča v zadevi C-63/12 mora Komisija v primeru, da Svet oceni, da se je ekonomski in socialni položaj v Uniji resno in nenadoma poslabšal, predložiti predlog po postopku iz člena 336 […] PDEU[…], da se v zakonodajni proces vključi […] [P]arlament. Svet je 25. oktobra 2012 izjavil, da ocena Komisije, kot je predstavljena v njenem poročilu o določbi o izjemi, ni odražala resnega in nenadnega poslabšanja ekonomskega in socialnega položaja v Uniji za leto 2012, kot se je to predvidevalo na podlagi javno dostopnih objektivnih ekonomskih podatkov. Svet je torej od Komisije zahteval, da uporabi člen 10 Priloge XI h Kadrovskim predpisom in predloži ustrezen predlog o prilagoditvi osebnih prejemkov za leto 2012.

(4) Sodišče je potrdilo, da imata na podlagi določbe o izjemi […] [P]arlament in Svet znatno diskrecijsko pravico v zvezi s prilagoditvijo osebnih prejemkov in pokojnin. Na podlagi ekonomskih in socialnih podatkov za obdobje od 1. julija 2011 do 31. decembra 2012, denimo o posledicah upada gospodarske rasti jeseni 2011, ki so privedli do recesije v Uniji in poslabšanja socialnega položaja, pa o vztrajno visoki ravni brezposelnosti ter javnega primanjkljaja in dolga v Uniji, je ustrezno, da raven prilagoditve osebnih prejemkov in pokojnin v Belgiji in Luksemburgu za leto 2012 znaša 0,8 %. Ta prilagoditev je del splošnega pristopa za rešitev sporov v zvezi s prilagoditvijo osebnih prejemkov in pokojnin za leti 2011 in 2012, ki obenem vključuje prilagoditev za leto 2011 v višini 0 %.

(5) Posledično je bila v obdobju petih let (2010–2014) prilagoditev osebnih prejemkov in pokojnin [uradnikov in drugih uslužbencev Unije] sledeča: leta 2010 je zaradi uporabe metode iz člena 3 Priloge XI h Kadrovskim predpisom prilagoditev znašala 0,1 %. Za leti 2011 in 2012 je prilagoditev kot rezultat splošnega pristopa k rešitvi sporov glede prilagoditve osebnih prejemkov in pokojnin znašala 0 % oziroma 0,8 %. Poleg tega je bilo v okviru političnega kompromisa o reformi Kadrovskih predpisov in Pogojev za zaposlitev drugih uslužbencev odločeno, da se osebni prejemki in pokojnine za leti 2013 in 2014 zamrznejo“.

## Postopek in predlogi strank

34 Tožeči stranki sta v sodnem tajništvu Splošnega sodišča to tožbo vložili 16. junija 2014.

35 Komisija je z vlogo, vloženo v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 10. septembra 2014, predlagala, naj se ji dovoli intervencija v podporo predlogom Parlamenta in Sveta.

36 Parlament in Svet sta z vlogama, vloženima v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 17. septembra 2014, podala ugovora nedopustnosti na podlagi člena 114(1) Poslovnika Splošnega sodišča z dne 2. maja 1991.

37 Tožeči stranki sta 31. oktobra 2014 predložili stališča o ugovorih nedopustnosti, ki sta ju podala Parlament in Svet.

38 Splošno sodišče je s sklepom z dne 25. februarja 2015 odločilo, da ugovora nedopustnosti združi z vsebinskim odločanjem.

39 Parlament in Svet sta 14. aprila 2015 predložila odgovora na tožbo.

40 Predsednik osmega senata Splošnega sodišča je s sklepom z dne 15. aprila 2015 dopustil intervencijo Komisije.

41 Komisija je intervencijsko vlogo predložila 29. maja 2015.

42 Tožeči stranki sta 20. julija 2015 predložili stališča o intervencijski vlogi Komisije.

43 Splošno sodišče je 22. januarja 2016 na stranke naslovilo več vprašanj v okviru ukrepov procesnega vodstva iz člena 89(3)(a) in (b) Poslovnika. Stranke so na ta ukrep procesnega vodstva odgovorile 8. februarja 2016.

44 Tožeči stranki Splošnemu sodišču predlagata, naj:

— izpodbijani uredbi razglasi za nični;

— Parlamentu in Svetu naloži plačilo stroškov.

45 Parlament in Svet ob podpori Komisije Splošnemu sodišču predlagata, naj:

— tožbo razglasi za nedopustno;

— podredno, tožbo zavrne;

— tožečima strankama naloži plačilo stroškov.

**Pravo**

46 Tožeči stranki v utemeljitev tožbe navajata en sam tožbeni razlog, ki se nanaša na to, da je bil z izpodbijanima uredbama bistveno kršen postopek, ker Parlament in Svet nista upoštevala njunih procesnih pravic na podlagi določb Direktive 2002/14/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. marca 2002 o določitvi splošnega okvira za obveščanje in posvetovanje z delavci v Evropski skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 5, zvezek 4, str. 219), na podlagi členov 9(3), 10, 10a, 10b, 10c, 24b in 55 Kadrovskih predpisov ter člena 1 Priloge II k tem predpisom, kakor so bili spremenjeni z Uredbo št. 1023/2013, pa tudi na podlagi okvirnih sporazumov z dne 12. julija 1990 in 18. decembra 2008, ki sta ju Parlament in Komisija sklenila z več SZU ter s katerima je bilo zagotovljeno izvajanje pravice do obveščanja SZU in pravice do posvetovanja z njimi, kot sta določeni s členoma 27 in 28 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah in členom 154 PDEU.

*Dopustnost*

47 Parlament in Svet trdita, da je predlog za razglasitev ničnosti nedopusten, saj, prvič, sta bili izpodbijani uredbi sprejeti po rednem zakonodajnem postopku, zato spadata v kategorijo splošnih zakonodajnih aktov, v zvezi s katerimi je s členom 263, četrti odstavek, PDEU dopustnost ničnostne tožbe, ki jo zoper njih vložijo fizične ali pravne osebe, pogojena z upoštevanjem pogojev glede neposrednega in posamičnega nanašanja, ki v obravnavani zadevi nista izpolnjena, in drugič, tožeči stranki ne izpolnjujeta niti pogojev, izoblikovanih s sodno prakso, kar zadeva dopustnost ničnostne tožbe, ki jo vloži združenje.

48 Komisija se pridružuje trditvam Parlamenta in Sveta.

49 Tožeči stranki trdita, da izpolnjujeta pogoja v zvezi z neposrednim in posamičnim nanašanjem iz člena 263, četrti odstavek, PDEU. Tako naj bi se izpodbijani uredbi neposredno nanašali nanju, ker naj bi bil njun neposredni učinek ta, da sta ju prikrajšali za pravico do posvetovanja in pravico do pogajanja, kot ju določata člena 27 in 28 Listine o temeljnih pravicah, na kateri se lahko kot priznana SZU sklicujeta na podlagi določb Direktive 2002/14, na podlagi členov 9(3), 10, 10a, 10b, 10c, 24b in 55 Kadrovskih predpisov ter člena 1 Priloge II k tem predpisom, kakor so bili spremenjeni z Uredbo št. 1023/2013, pa tudi na podlagi določb okvirnega sporazuma z dne 12. julija 1990, ki so ga sklenili SZU in Parlament, ter okvirnega sporazuma z dne 18. decembra 2008, ki so ga sklenili SZU in Komisija. Poleg tega naj bi se izpodbijani uredbi tudi posamično nanašali nanju, in sicer zaradi njunega

statusa predstavnikov osebja Unije, zaradi katerega naj bi se razlikovali od katere koli druge osebe. Uredbi naj bi se posamično nanašali nanju tudi zato, ker naj bi jima bil v okvirnih sporazumih z dne 12. julija 1990 in 18. decembra 2008 priznan status uradnih sogovornikov.

50 Tožeči stranki trdita, da sta poleg tega procesno upravičeni tudi na podlagi sodne prakse v zvezi z dopustnostjo ničnostnih tožb, ki jih vložijo združenja. Pojasnjujeta namreč, da v skladu s to sodno prakso izpodbijani uredbi neposredno in posamično posegata v njun status priznanih pogajalcev, saj imata pravne učinke, zaradi katerih je precej spremenjen njun pravni položaj socialnega partnerja.

51 Poleg tega tožeči stranki izpodbijata tudi trditve Komisije, da se ne moreta sklicevati na pravice na podlagi okvirnega sporazuma z dne 18. decembra 2008, ker ne izpolnjujeta z njim določenih meril glede reprezentativnosti. Na prvem mestu poudarjata, da v nasprotju s sekcijo Evropskega parlamenta v sindikatu SFIE (SFIE-PE), sekcija Komisije v tem sindikatu (SFIE-section Commission) ni stranka v tej tožbi, zato trditev Komisije v zvezi nereprezentativnostjo zadnjenavedene ni mogoče upoštevati. Na drugem mestu trdita, da združenje TAO-AFI od Komisije ni nikoli prejelo obvestila o morebitnem mirovanju njegovih pravic na podlagi navedenega sporazuma, kot to določa člen 11 tega sporazuma, vsekakor pa je to združenje član konfederacije PLUS, ki je reprezentativno sindikalno združenje.

52 V zvezi s tem je treba opozoriti, da sta bili izpodbijani uredbi – kot pravilno navajata Parlament in Svet – sprejeti na podlagi člena 336 PDEU po rednem zakonodajnem postopku.

53 Zato je treba ugotoviti, da izpodbijani uredbi spadata med splošne zakonodajne akte, v zvezi s katerimi je dopustnost ničnostnih tožb, ki jih vložijo fizične ali pravne osebe, na podlagi člena 263, četrti odstavek, PDEU pogojena z upoštevanjem pogojev neposrednega in posamičnega nanašanja (glej v tem smislu sodbo z dne 3. oktobra 2013, Inuit Tapiriit Kanatami in drugi/Parlament in Svet, C-583/11 P, EU:C:2013:625, točke od 56 do 60).

54 V nasprotju s trditvijo tožečih strank iz točke 10 tožbe okoliščina – tudi če bi bila dokazana – da imata pravico do obveščanja in posvetovanja v zvezi s predlogom za prilagoditev osebnih prejemkov in pokojnin, ki ga je Komisija predložila Parlamentu in Svetu ter na podlagi katerega sta bili sprejeti izpodbijani uredbi, še ne kaže na to, da se navedeni uredbi neposredno nanašata nanju.

55 Vendar je treba opozoriti, da so v skladu z ustaljeno sodno prakso ničnostne tožbe, ki jih vložijo združenja, pa naj bodo to SZU ali združenja SZU, dopustne v treh vrstah položajev. Prvič, kadar zakonska določba poklicnim združenjem izrecno priznava nekatere procesne sposobnosti, drugič, kadar združenje zastopa interese svojih članov, ki bi bili sami procesno upravičeni, in tretjič, kadar je združenje individualizirano, ker so prizadeti njegovi lastni interesi, predvsem ker akt, za katerega se zahteva razglasitev ničnosti, vpliva na njegovo vlogo pogajalca (glej v tem smislu sklepa z dne 8. septembra 2005, Lorte in drugi/Svet, T-287/04, EU:T:2005:304, točka 64 in navedena sodna praksa, in z dne 3. aprila 2014, CFE-CGC France Télécom-Orange/Komisija, T-2/13, neobjavljen, EU:T:2014:226, točke od 27 do 31).

56 V obravnavani zadevi tožeči stranki ne trdita, da zastopata interese svojih članov, to je uradnikov in uslužbencev Unije, ki bi bili sami procesno upravičeni, temveč trdita, da sta procesno upravičeni, ker, prvič, so z izpodbijanima uredbama prizadeti njuni lastni interesi in, drugič, izpodbijata to, da sta Svet in Parlament kršila njune procesne pravice.

Prizadetost lastnih interesov tožečih strank

57 Treba je opozoriti, da iz sodne prakse izhaja, da organizacije, ustanovljene za varstvo kolektivnih interesov kategorije posameznikov, ni mogoče obravnavati, kot da se akt, ki prizadene splošne interese te kategorije, neposredno in posamično nanaša nanjo (sodba z dne 18. marca 1975, Union syndicale-Service public européen in drugi/Svet, 72/74, EU:C:1975:43, točka 17).

58 Prav tako je treba opozoriti, da zgolj okoliščina, da so reprezentativne organizacije osebja sodelovale pri pogajanjih, na podlagi katerih sta bili sprejeti izpodbijani uredbi, še ne more spremeniti narave procesnega upravičenja, ki ga te organizacije lahko imajo v okviru člena 263 PDEU v zvezi s temi določbami (glej v tem smislu sodbo z dne 18. marca 1975, Union syndicale-Service public européen in drugi/Svet, 72/74, EU:C:1975:43, točka 19).

59 Zato morata tožeči stranki dokazati, da se izpodbijani uredbi posamično nanašata nanju, ker so prizadeti njuni lastni interesi, ki jih imata kot SZU.

60 V obravnavani zadevi tožeči stranki zgolj trdita, da sta izpodbijani uredbi posegli v njun položaj pogajalk, ki naj bi jima bil z okvirnima sporazumoma z dne 12. julija 1990 in 18. decembra 2008 priznan kot predstavnicama osebja, saj imata obvezne pravne učinke.

61 Torej je treba ugotoviti, da tožeči stranki nista dokazali, da so z izpodbijanima uredbama prizadeti njuni lastni interesi v smislu sodne prakse, navedene v točki 55 zgoraj.

Obstoj zakonske določbe, na podlagi katere je poklicnim združenjem izrecno priznan sklop procesnih sposobnosti

62 Tožeči stranki v edinem tožbenem razlogu v bistvu trdita, da v okviru sprejetja izpodbijanih uredb niso bila spoštovana procesna jamstva, določena z določbami Direktive 2002/14, s členi 9(3), 10, 10a, 10b, 10c, 24b in 55 Kadrovskih predpisov ter členom 1 Priloge II k tem predpisom, pa tudi z okvirnima sporazumoma z dne 18. decembra 2008 in 12. julija 1990, katerih namen je omogočiti izvajanje pravice do obveščanja SZU in pravice do posvetovanja z njimi, kot sta določeni s členoma 27 in 28 Listine o temeljnih pravicah in členom 154 PDEU, kar naj bi bila bistvena kršitev teh pravic.

63 Parlament in Svet trdita, da tožeči stranki v okviru prilagoditve osebnih prejemkov, na podlagi katere sta bili sprejeti izpodbijani uredbi, nimata nobenega procesnega jamstva. Zato Parlament meni, da tožeči stranki ne moreta uveljavljati nobenih procesnih pravic neposredno na podlagi člena 336 PDEU niti na podlagi členov 27 in 28 Listine o temeljnih pravicah. Tožeči stranki naj se ne bi mogli sklicevati niti na procesna jamstva na podlagi določb Kadrovskih predpisov, ki jih navajata. Člen 9(3) Kadrovskih predpisov naj ne bi vseboval nobenega napotila na SZU, ampak naj bi se nanašal le na pristojnosti odbora uslužbencev.

64 Dalje, kar zadeva člen 10 Kadrovskih predpisov, ki določa, da se je treba o vseh predlogih za revizijo Kadrovskih predpisov posvetovati z odborom za Kadrovske predpise, naj se v obravnavani zadevi ne bi uporabljal, saj po mnenju Parlamenta in Sveta izpodbijani uredbi pomenita zgolj spremembo Kadrovskih predpisov, ne pa njihovo „revizijo“. To naj bi izhajalo zlasti iz uporabe izraza „letna posodobitev osebnih prejemkov“ iz členov 64 in 65 Kadrovskih predpisov in Priloge XI k tem predpisom, ki ureja pogoje uporabe teh določb. Tako Parlament in Svet menita, da je zakonodajalec sicer res želel, da se za predloge o spremembi temeljnih pravil Kadrovskih predpisov uporabi člen 10 teh predpisov, vendar naj tega ne bi želel za spremembe Kadrovskih predpisov v zvezi s prilagoditvijo osebnih prejemkov. To naj bi veljalo tudi za člena 10a in 10b Kadrovskih predpisov, ki se prav tako nanašata na predloge za revizijo Kadrovskih predpisov iz člena 10 teh predpisov.

65 Pa tudi če bi se uporabljal člen 10 Kadrovskih predpisov, naj ta ne bi določal nobene procesne pravice v korist SZU, saj naj bi bile zadevne pravice pridržane za odbor za Kadrovske predpise. Takih pravic naj ne bi vsebovala niti člena 10b in 10c Kadrovskih predpisov. Tako Parlament in Svet poudarjata, da SZU v okviru posvetovanj, ki se lahko opravijo v zvezi s predlogi za revizijo Kadrovskih predpisov na podlagi člena 10b, delujejo brez poseganja v pristojnosti, ki so s Kadrovskimi predpisi podeljene odborom uslužbencev. Poleg tega še trdita, da sporazumi, ki jih lahko sklene institucija s SZU, na katere se nanaša člen 10c, „ne morejo povzročiti nobene spremembe Kadrovskih predpisov in nobene proračunske zaveze, niti se ne morejo nanašati na delovanje institucije“. Po njunem mnenju bi se lahko

v nasprotnem primeru na take procesne pravice sklicevali le uradniki, zaposleni pri institucijah, ki so sklenile take sporazume in ki sodelujejo pri sprejemanju izpodbijanih uredb, kar bi povzročilo diskriminacijo v primerjavi z uradniki Unije, zaposlenimi pri drugih institucijah.

66 Parlament in Svet menita, da področje uporabe Direktive 2002/14, na katero se prav tako sklicujeta tožeči stranki, ni nikakor povezano s postopkom prilagoditve osebnih prejemkov uradnikov Unije.

67 Poleg tega Komisija še trdi, da se tožeči stranki ne moreta sklicevati na nobeno procesno jamstvo na podlagi okvirnega sporazuma z dne 18. decembra 2008, saj nista reprezentativna SZU v smislu tega sporazuma.

68 V zvezi s tem je treba uvodoma opozoriti, da člen 154 PDEU v odstavkih 2, 3 in 4, na katere se sklicujeta tožeči stranki, zgolj določa pogoje, pod katerimi Komisija izvaja svojo pravico do dajanja pobud v okviru izvajanja pristojnosti Unije na področju socialne politike, kot je opredeljena v členu 153 PDEU. Tako člen 154 PDEU določa, da se Komisija pred predložitvijo predlogov na področju socialne politike s socialnimi partnerji posvetuje o možni usmeritvi ukrepov Unije, nato se – če oceni, da so ukrepi Unije priporočljivi – s socialnimi partnerji posvetuje o vsebini predvidenega predloga, ti pa lahko, kadar je to primerno, Komisijo obvestijo, da želijo med seboj skleniti sporazum na ravni Unije po postopku iz člena 155. Torej je treba ugotoviti, da člen 154 PDEU ne določa splošne pravice do obveščanja SZU in do posvetovanja z njimi.

69 Poleg tega je treba spomniti, da v skladu s sodno prasko dejstvo, da oseba tako ali drugače sodeluje v postopku, katerega rezultat je sprejetje akta Unije, to osebo individualizira v razmerju do zadevnega akta samo, če so ji z veljavno zakonodajo Unije zagotovljena nekatera procesna jamstva. Brez izrecne določbe, ki bi določala nasprotno, niti postopek priprave splošnih aktov niti splošni akti sami na podlagi splošnih načel prava Unije, kot je pravica do posvetovanja in obveščenosti, ne zahtevajo sodelovanja prizadetih oseb, saj se glede interesov teh oseb šteje, da jih zastopajo politični organi, katerih naloga je sprejemanje teh aktov (sodba z dne 2. marca 2010, Arcelor/Parlament in Svet, T-16/04, EU:T:2010:54, točka 119).

70 Člena 27 in 28 Listine o temeljnih pravicah, na katera se prav tako sklicujeta tožeči stranki, določata pravico delavcev do posvetovanja in obveščenosti v podjetju oziroma pravico do kolektivnih pogajanj in ukrepov. Tako je treba ugotoviti, da se lahko na podlagi sodne prakse ti določbi uporabljata za odnose med institucijami Unije in njihovim osebjem, kot to izhaja iz sodbe z dne 19. septembra 2013, Preveritev Komisija/Strack (C-579/12 RX-II, EU:C:2013:570). Vendar iz samega besedila teh členov izhaja, da se pravice, ki jih določata, izvajajo le v primerih in pod pogoji, določenimi s pravom Unije.

71 Torej je treba preveriti, ali določbe prava Unije, na katere se sklicujeta tožeči stranki poleg členov 27 in 28 Listine o temeljnih pravicah, določajo procesne pravice, na katere bi se lahko sklicevali na datum sprejetja izpodbijanih uredb.

72 Tožeči stranki v utemeljitev svojih trditev najprej navajata Direktivo 2002/14. Treba je opozoriti, da iz ustaljene sodne prakse izhaja, da določb navedene direktive – ker so direktive naslovljene na države članice, in ne na institucije ali organe Unije – ni mogoče obravnavati, kot da so z njimi kot takimi institucijam naložene obveznosti glede odnosov, ki jih imajo s svojim osebjem (glej v tem smislu sodbi z dne 9. septembra 2003, Rinke, C-25/02, EU:C:2003:435, točka 24, in z dne 21. maja 2008, Belfass/Svet, T-495/04, EU:T:2008:160, točka 43).

73 Kot pa je bilo že odločeno, okoliščina, da direktiva kot taka ne zavezuje institucij, ne more izključiti možnosti uveljavljanja pravil ali načel, ki so določena v tej direktivi, zoper institucije, če gre pri njih le za poseben izraz temeljnih pravil iz Pogodbe in splošnih načel, ki se za navedene institucije uporabljajo neposredno (glej v tem smislu sodbe z dne 9. septembra 2003, Rinke, C-25/02, EU:C:2003:435, točke od 25 do 28; z dne 21. septembra 2011, Adjemian in drugi/Komisija, T-325/09 P, EU:T:2011:506, točka 56, in z dne 30. aprila 2009, Aayhan in drugi/Parlament, F-65/07, EU:F:2009:43, točka 113).

74 Prav tako bi bila lahko direktiva za institucijo zavezujoča, če naj bi ta na podlagi svoje organizacijske avtonomije in v okviru Kadrovskih predpisov izpolnjevala posebno obveznost, določeno z direktivo, ali če bi se splošen interni akt izrecno skliceval na ukrepe, ki jih je določil zakonodajalec Unije na podlagi Pogodb. Nazadnje, institucije morajo v skladu z dolžnostjo lojalnosti, ki jim je naložena, pri svojem ravnanju v vlogi delodajalca upoštevati zakonske določbe, sprejete na ravni Unije (sodba z dne 30. aprila 2009, Aayhan in drugi/Parlament, F-65/07, EU:F:2009:43, točke od 116 do 119).

75 V obravnavani zadevi nič ne kaže na to, da bi Parlament in Svet s sprejetjem izpodbijanih uredb želela izpolniti posebno obveznost, določeno z Direktivo 2002/14, ali da bi se splošen interni akt teh institucij izrecno skliceval na določbe te direktive.

76 Ostaja še to, da je določitev splošnega okvira za obveščanje in posvetovanje z delavci iz Direktive 2002/14 odraz splošnih načel prava Unije, določenih s členom 27 Listine o temeljnih pravicah, ki jih morata Parlament in Svet upoštevati.

77 V skladu s členom 1(1) Direktive 2002/14 je njen „[n]amen […] oblikovati splošni okvir, ki določa minimalne zahteve za pravico do obveščanja in posvetovanja z delavci v podjetjih ali obratih v Skupnosti“.

78 V skladu s členom 2(f) in (g) Direktive 2002/14 pomeni izraz „obveščanje“ „prenos podatkov predstavnikom delavcev s strani delodajalca, da se jim omogoči seznaniti se z neko zadevo in jo preučiti“, izraz „posvetovanje“ pa „izmenjavo stališč in uvedbo dialoga med predstavniki delavcev in delodajalcem“. Izraz „predstavniki delavcev“ v skladu s členom 2(e) te direktive pomeni „predstavnike delavcev, ki jih predvideva nacionalna zakonodaja in/ali praksa“.

79 Člen 4 Direktive 2002/14 določa načine ureditve obveščanja in posvetovanja tako:

„[…]

2. Obveščanje in posvetovanje vključujeta:

(a) obveščanje o najnovejšem in verjetnem razvoju dejavnosti in gospodarskem položaju podjetja ali obrata;

(b) obveščanje in posvetovanje o položaju, strukturi in verjetnem razvoju zaposlovanja v podjetju ali obratu in o kakršnih koli predvidenih vnaprejšnjih ukrepih, zlasti kadar je zaposlovanje ogroženo;

(c) obveščanje in posvetovanje o odločitvah, ki lahko povzročijo znatne spremembe v organizaciji dela ali v pogodbenih razmerjih, vključno z odločitvami, ki so vključene v določbe Skupnosti iz člena 9(1).

3. Obveščanje se opravi v času, na način in z vsebino, ki zlasti predstavnikom delavcev omogoča, da informacije ustrezno preučijo in se po potrebi pripravijo na posvetovanje.

4. Posvetovanje se opravi:

(a) tako, da se zagotovi primeren čas, način in vsebina posvetovanja;

(b) na ustrezni ravni uprave in predstavnikov delavcev, odvisno od teme razprave;

(c) na podlagi informacij, ki jih delodajalec priskrbi v skladu s členom 2(f), in mnenja, ki ga imajo predstavniki delavcev pravico oblikovati;

(d) tako, da se predstavnikom delavcev omogoči, da se sestanejo z delodajalcem ter dobijo odgovor na vsako mnenje, ki ga oblikujejo, in razloge za tak odgovor;

(e) da bi dosegli dogovor o odločitvah, v okviru pooblastil delodajalca iz odstavka 2(c).“

80 Iz člena 1(1), člena 2(f) in (g) ter člena 4 Direktive 2002/14 izhaja, prvič, da so s temi določbami postavljene minimalne zahteve za pravico do obveščanja in posvetovanja z delavci, in sicer brez poseganja v določbe, ki so za delavce ugodnejše, ter drugič, da se informiranje delavcev in posvetovanje z njimi organizirata prek predstavnikov delavcev, ki jih predvideva nacionalna zakonodaja ali praksa.

81 Vendar člen 9(3) Kadrovskih predpisov določa, da je odbor uslužbencev tisti, ki „zastopa interese zaposlenih nasproti instituciji in vzdržuje stalni stik med institucijo in zaposlenimi“. Ta odbor „[z] izražanjem mnenj zaposlenih prispeva k dobremu delovanju službe“.

82 Poleg tega je v členu 10b Kadrovskih predpisov pojasnjeno, da SZU sicer „delujejo v splošnem interesu uslužbencev“, vendar „brez poseganja v pristojnosti odborov uslužbencev [na podlagi Kadrovskih predpisov]“.

83 To pomeni, da se obveznost Parlamenta in Sveta, da upoštevata minimalne zahteve v zvezi z obveščanjem delavcev in posvetovanjem z njimi, kot so določene z Direktivo 2002/14, nanaša na odbore uslužbencev, ne pa na SZU.

84 Torej se tožeči stranki tudi ob upoštevanju dolžnosti lojalnosti, naložene Svetu in Parlamentu pri ravnanju v vlogi delodajalca, ne moreta sklicevati na spoštovanje svojih procesnih jamstev na podlagi Direktive 2002/14.

85 Nato se tožeči stranki sklicujeta na več določb Kadrovskih predpisov, s katerimi naj bi jima bila podeljena procesna jamstva.

86 Kar zadeva člen 10 Kadrovskih predpisov, je treba opozoriti, da je ta določba na datum sprejetja izpodbijanih uredb predvidevala posvetovanje z uradniki o vseh predlogih za revizijo Kadrovskih predpisov prek skupnega organa, to je odbora za Kadrovske predpise, sestavljenega iz predstavnikov institucij Unije in enakega števila predstavnikov njihovih odborov uslužbencev.

87 Treba je ugotoviti, da so med sklicevanji, ki jih vsebujeta izpodbijani uredbi, poleg Pogodbe o delovanju Evropske unije tudi Kadrovski predpisi, zlasti člen 10 Priloge XI k tem predpisom.

88 Treba je opozoriti, da je na podlagi člena 65a Kadrovskih predpisov namen Priloge XI k tem predpisom določiti pravila za izvajanje členov 64 in 65 teh predpisov. Ta pravila se na podlagi člena 82(2) Kadrovskih predpisov uporabljajo tudi za pokojnine.

89 Člen 10 Priloge XI h Kadrovskim predpisom, ki je edini člen v poglavju 5, naslovljenem „Določba o izjemi“, pod nekaterimi pogoji, navedenimi v točki 9 zgoraj, omogoča odstopanje od običajne metode letne prilagoditve osebnih prejemkov in pokojnin, kot je določena v členu 3 Priloge XI h Kadrovskim predpisom, katerega vsebina je bila navedena v točki 7 zgoraj.

90 Čeprav je za uporabo člena 10 Priloge XI h Kadrovskim predpisom potrebna uporaba postopka, določenega v členu 336 PDEU, kot se to zahteva za revizijo Kadrovskih predpisov, je treba kljub temu ugotoviti, da je – v nasprotju z revizijo – prvonavedeni člen v skladu s členom 65a Kadrovskih predpisov zgolj pravilo za izvajanje členov 64 in 65 Kadrovskih predpisov.

91 To poleg tega potrjuje tudi poglavje 7 Priloge XI h Kadrovskim predpisom, naslovljeno „Končna določba in klavzula o pregledu“, ki se nanaša na revizijo pogojev za izvajanje členov 64 in 65 Kadrovskih predpisov (glej v tem smislu sodbo z dne 24. novembra 2010, Komisija/Svet, C-40/10, EU:C:2010:713, točka 74).

92 Člen 15 Priloge XI h Kadrovskim predpisom, kakor je bila nazadnje spremenjena z Uredbo št. 1080/2010, je namreč določal, da so se „[d]oločbe te [p]riloge […] uporablja[le] od 1. julija 2004 do 31. decembra 2012“.

93 Člen 15 Priloge XI h Kadrovskim predpisom je določal, da se „[te določbe o]b koncu štiriletnega obdobja […] proučijo glede na proračunske posledice“ ter da „[v] ta namen Komisija predloži poročilo Evropskemu parlamentu in Svetu ter, kadar je to primerno, predlog sprememb [Priloge XI h Kadrovskim predpisom] na podlagi člena [336 PDEU]“.

94 (popravljeno s sklepom z dne 28. novembra 2016) To še potrjuje okoliščina, da je bil edini namen izpodbijanih uredb prilagoditi osebne prejemke in pokojnine uradnikov in drugih uslužbencev Unije ter korekcijske koeficiente, ki vplivajo nanje, za leto 2011, kar zadeva Uredbo št. 422/2014, in za leto 2012, kar zadeva Uredbo št. 423/2014, kar poleg tega tudi zelo jasno izhaja iz njunih naslovov in ustreznih uvodnih izjav, katerih vsebina je bila navedena v točkah 32 in 33 zgoraj.

95 Iz tega sledi, da člen 10 Kadrovskih predpisov v okviru postopka, v katerem sta bili sprejeti izpodbijani uredbi, ni bil uporabljen. Torej se tožeči stranki, da bi dokazali svoje procesno upravičenje v obravnavani zadevi, ne moreta sklicevati na procesne pravice, ki zanju izhajajo iz te določbe.

96 Poleg tega je treba ugotoviti, da niti preostale določbe Kadrovskih predpisov, na katere se sklicujeta tožeči stranki, ne vsebujejo nobenega napotila na procesna jamstva, na katera bi se lahko ti sklicevali v okviru sprejetja izpodbijanih uredb.

97 To velja za člen 10a Kadrovskih predpisov v zvezi z roki, v katerih morajo odbor uslužbencev, skupni odbor ali odbor za Kadrovske predpise izdati mnenja, za katera so zaprošeni, za člen 9(3) Kadrovskih predpisov v zvezi s pristojnostmi odbora uslužbencev in za člen 1 Priloge II h Kadrovskim predpisom, ki določa pogoje za izvolitev v odbor uslužbencev. Ta ugotovitev zajema tudi člen 24b Kadrovskih predpisov v zvezi s pravico uradnikov, da so člani sindikata, in člen 55 Kadrovskih predpisov v zvezi s trajanjem delovnega tedna uradnikov, na katera se prav tako sklicujeta tožeči stranki.

98 Vendar je treba kljub temu poudariti, da okoliščina, da se SZU ne morejo sklicevati na procesne pravice na podlagi členov 9(3), 10, 10a, 10b, 10c, 24b in 55 Kadrovskih predpisov ter člena 1 Priloge II k tem predpisom, še ne izključuje možnosti, da imajo lahko take pravice na podlagi drugih določb prava Unije, vključno s Kadrovskimi predpisi.

99 Tako je treba opozoriti, da člena 10b in 10c Kadrovskih predpisov dejansko ponujata možnost, da se Komisija o predlogih za revizijo Kadrovskih predpisov posvetuje z reprezentativnimi SZU, vsaki instituciji pa možnost, da lahko s takimi SZU sklepa sporazume o svojih zaposlenih.

100 (popravljeno s sklepom z dne 28. novembra 2016) Prav na tej podlagi, še zlasti na podlagi členov 10b in 10c Kadrovskih predpisov ter členov 27 in 28 Listine o temeljnih pravicah, sta Parlament oziroma Komisija z več SZU sklenila okvirna sporazuma z dne 12. julija 1990 oziroma 18. decembra 2008.

101 V zvezi s tem je treba poudariti, da – v nasprotju s trditvijo Parlamenta in Sveta – okoliščini, da taki sporazumi „ne morejo povzročiti nobene spremembe Kadrovskih predpisov in nobene proračunske zaveze niti se ne morejo nanašati na delovanje institucije“ ter da morajo SZU, ki so njihovi podpisniki, v vsaki instituciji delovati „brez poseganja v pristojnosti odborov uslužbencev [na podlagi Kadrovskih predpisov]“, kot taki še nista ovira za to, da se navedenim SZU podelijo procesna jamstva.

– Okvirni sporazum z dne 18. decembra 2008

102 Kar zadeva okvirni sporazum z dne 18. decembra 2008, sklenjen med Komisijo in več SZU, vključno z združenjem TAO-AFI (Alliance) in sindikatom SFIE Bruxelles (Alliance), je treba opozoriti, da člen 1 navedenega okvirnega sporazuma določa, da je „namen tega sporazuma urediti odnose med [Komisijo] in [SZU]“. V členu 3 tega okvirnega sporazuma je pojasnjeno, da želi Komisija „poudariti pomen, ki ga imata zanjo vloga in odgovornost SZU, zato jih želi čim pregledneje in učinkoviteje vključiti v življenje institucij in organov Unije“. V skladu z zadnjenavedeno določbo SZU delujejo v splošnem interesu uslužbencev in brez poseganja v pristojnosti odborov uslužbencev na podlagi Kadrovskih predpisov.

103 V naslovu 3 okvirnega sporazuma z dne 18. decembra 2008 je izoblikovan usklajevalni postopek. Člen 14(2) navedenega okvirnega sporazuma določa, da se lahko usklajevanje nanaša na „spremembe Kadrovskih predpisov, prilog k tem predpisom in Pogojev za zaposlitev drugih uslužbencev“ ter na „nova pravila in odločitve ali spremembe obstoječih pravil in odločitev v zvezi z uporabo Kadrovskih predpisov ali PZDU“.

104 Člen 16 okvirnega sporazuma z dne 18. decembra 2008 določa, da lahko usklajevanje poteka na upravni, tehnični ali politični ravni in da „si podpisniki na vsaki ravni usklajevanja prizadevajo za dosego sporazuma“.

105 Člena 17 in 18 okvirnega sporazuma z dne 18. decembra 2008 določata pogoje usklajevanja na različnih ravneh.

106 Člen 17 okvirnega sporazuma z dne 18. decembra 2008 določa:

„Upravno ali tehnično usklajevanje se organizira na predlog uprave ali reprezentativne organizacije podpisnice.

Kar zadeva tehnično usklajevanje, ga je mogoče organizirati ali neposredno ali v primeru nesoglasja ob izidu usklajevanja na upravni ravni.

Predlogi, ki jih vložijo reprezentativne organizacije podpisnice, morajo bili podani in utemeljeni čim natančneje v pisni obliki.

Uprava ima za ugoden odgovor na voljo 10 delovnih dni.

Urnik priprave in usklajevalnih sestankov je treba predložiti v 10 delovnih dneh po sprejetju predloga in po predhodnem posvetovanju z reprezentativnimi organizacijami podpisnicami.

Usklajevanje se začne po posredovanju upoštevnih dokumentov v roku šestih tednov po odgovoru uprave na predlog za začetek usklajevanja.

V primeru zavrnitve usklajevanja se na predlog reprezentativne organizacije podpisnice pripravi sestanek v okviru socialnega dialoga na upravni ravni.“

107 Člen 18 okvirnega sporazuma z dne 18. decembra 2008 določa:

„Usklajevanje na politični ravni poteka s komisarjem, zadolženim za osebje in upravne zadeve.

Po tehničnem usklajevanju je mogoče začeti politično usklajevanje, potem ko člani usklajevalnega organa, ki predstavljajo večino reprezentativnih organizacij podpisnic, izrazijo nestrinjanje.

V primeru večinskega dogovora na tehnični ravni lahko ena ali več reprezentativnih organizacij podpisnic z vsaj 20-odstotno reprezentativnostjo na osrednji ravni predlaga politično usklajevanje.

Poleg tega se v primeru soglasnega dogovora na podlagi tehničnega usklajevanja članov usklajevalnega organa reprezentativnih organizacij podpisnic usklajevalni postopek konča.“

108 Člen 19 okvirnega sporazuma z dne 18. decembra 2008 določa, da se „usklajevanje na kateri koli ravni konča s pisno izjavo o soglasju ali nesoglasju o vsebini“.

109 Člen 20 okvirnega sporazuma z dne 18. decembra 2008 določa, da „se v primeru dolgotrajnega nesoglasja na politični ravni na pobudo komisarja ali reprezentativnih organizacij podpisnic začne spravni postopek“.

110 Spravni postopek iz člena 20 okvirnega sporazuma z dne 18. decembra 2008 vključuje, prvič, posredovanje predloga za začetek spravnega postopka, ki vsebuje seznam točk, predloženih v spravno usklajevanje na pobudo SZU, komisarju, drugič, začetek obdobja za razmislek, v katerem komisar pripravi poročilo za kolegij, v katerem povzame stališča vseh strani, pri čemer ta rok na splošno ne sme trajati dlje kot 10 delovnih dni, in tretjič, sklic spravnega sestanka v obliki usklajevalnega organa v omejeni sestavi.

111 Poleg tega člen 21 okvirnega sporazuma z dne 18. decembra 2008 določa, da SZU podpisniki sodelujejo pri medinstitucionalnih usklajevanjih, v katerih je udeležena Komisija, na podlagi pravil, ki veljajo v tej instituciji. Tako je mogoče pred vsakokratno udeležbo Komisije v medinstitucionalnem usklajevanju organizirati pripravljalni sestanek med upravo in reprezentativnimi SZU podpisniki. Poleg tega je mogoče izide pogajanj, dosežene z medinstitucionalnimi usklajevanji, znotraj Komisije predložiti v potrditev usklajevalnim organom, določenim z navedenim okvirnim sporazumom, razen če Komisija in večina reprezentativnih organizacij podpisnic menijo, da ta potrditev ni potrebna.

112 Na podlagi besedila določb okvirnega sporazuma z dne 18. decembra 2008, predstavljenih v točkah od 102 do 111 zgoraj, se ne zdi sporno, da je področje uporabe usklajevalnega postopka, določenega s tem sporazumom, zajemalo sprejetje izpodbijanih uredb, pa naj bo opredeljeno kot „sprememba Kadrovskih predpisov“ ali kot „nova pravila in odločitve ali spremembe obstoječih pravil in odločitev v zvezi z uporabo Kadrovskih predpisov ali PZDU“.

113 Vendar Komisija trdi, da se tožeči stranki ne moreta sklicevati na procesna jamstva, določena z okvirnim sporazumom z dne 18. decembra 2008, saj naj ne bi bili reprezentativna SZU podpisnika v smislu navedenega okvirnega sporazuma v času, ko je Komisija Parlamentu in Svetu posredovala predlog uredb iz točke 24 zgoraj.

114 Tožeči stranki navajata, prvič, da te tožbe ni vložil SZU SFIE-section Commission, temveč SZU SFIE-PE, zato ni mogoče upoštevati trditev Komisije v zvezi z nereprezentativnostjo zadnje navedenega SZU. Drugič, v zvezi s tem trdita, da je bilo združenje TAO-AFI sopodpisnik okvirnega sporazuma z dne 18. decembra 2008 in da ni prejelo obvestila uprave o mirovanju njegovih pravic na podlagi navedenega sporazuma, kot to določa člen 11 tega sporazuma. Poleg tega naj bi združenje TAO-AFI kot sopredsedujoče konfederaciji PLUS, ki se ji priznava reprezentativnost, še naprej prejemalo obvestila, naslovljena na reprezentativne organizacije. Tožeči stranki še dodajata, da je PLUS konfederacija, zato naj ne bi mogla sprejeti nobenega ukrepa brez soglasja združenja TAO-AFI in obratno. Združenje TAO-AFI naj bi enakopravno sodelovalo v konfederaciji PLUS ob vsakem sklicu sestanka v okviru socialnega dialoga. Poleg tega naj bi bilo sopredsedovanje konfederaciji PLUS urejeno na enakopravni podlagi, pri čemer enega od sopredsednikov predlaga združenje TAO-AFI. Sopredsedniki konfederacije PLUS naj bi bili po uradni dolžnosti vabljeni na vsak sestanek v okviru socialnega dialoga, ki ga organizira Komisija, še zlasti na redne sestanke s podpredsednico Komisije.

115 V zvezi s tem je treba opozoriti, da je v naslovu 2 okvirnega sporazuma z dne 18. decembra 2008 v zvezi s priznanjem SZU določeno:

„Člen 6: priznanje

Stranke se dogovorijo o načelu uradnega priznanja SZU za zaposlene pri [Komisiji].

To priznanje povzroči sprejetje vsake od strank kot partnerke v socialnem dialogu.

Člen 7: merila za priznanje SZU

Priznajo se SZU, ki:

— izjavijo, da imajo kot cilj v statutu zapisano obrambo interesov vseh zaposlenih brez kakršnega koli razlikovanja (zlasti na podlagi funkcionalne skupine, državljanstva, narave vezi z institucijo, spola, rase, barve kože, etničnega ali socialnega porekla, genetskih značilnosti, jezika, vere ali prepričanja, političnega ali drugega mnenja, pripadnosti narodnostni manjšini, premoženja, rojstva, invalidnosti, starosti ali spolne usmerjenosti);

— potrdijo, da so bili ustanovljeni v skladu s predpisi.

Člen 8: združevanje priznanih SZU

Priznani SZU lahko delujejo sami ali oblikujejo združenja priznanih SZU.

Združenje je opredeljeno kot federativna, konfederativna ali drugačna organizacijska struktura, urejena s formaliziranim sporazumom, vročenim [Komisiji] v ta namen, ki združuje dva ali več SZU, priznanih v enem ali več krajih zaposlitve.

Izraz ‚organizacija' bo v tem sporazumu brez razlikovanja uporabljen za poimenovanje SZU ali združenja.

Organizacije so lahko povezane z mednarodnimi in/ali nacionalnimi sindikati.

Člen 9: reprezentativnost organizacij

[Komisija] kot reprezentativne znotraj sebe priznava priznane organizacije, ki izpolnjujejo spodaj navedena pogoja:

— predstavljajo najmanj 6 % osebja [Komisije] na osrednji ravni in 5 % osebja [Komisije] na lokalni ravni (v enem kraju) ter

— imajo vsaj 400 članov s poravnano članarino, ki imajo status uradnika, drugega uslužbenca ali upokojenca [Komisije].

Organizacije, ki izpolnjujejo zgoraj navedena merila glede reprezentativnosti, lahko podpišejo ta okvirni sporazum kot reprezentativne organizacije podpisnice.

Njihov podpis lahko spremlja sopodpis sestavnih delov reprezentativnih združenj podpisnikov.

Člen 10: merila glede reprezentativnosti organizacij

(a) Izidi volitev na podlagi Kadrovskih predpisov v lokalne sekcije odbora uslužbencev Komisije se izračunajo, kot je navedeno spodaj.

Izračun se opravi na podlagi izraženih in ponderiranih glasov po metodi, opredeljeni v Prilogi 2. Sprememba reprezentativnosti, kot je določena v Prilogi 2, se opravi ob koncu celotnega cikla volitev v lokalne sekcije odbora uslužbencev.

Vendar je mogoče na pisni predlog reprezentativne organizacije prilagoditev opraviti ob vsakih volitvah v lokalne sekcije odbora uslužbencev.

(b) Število članov organizacij se sporoči v obliki častne izjave predsednika organizacije neodvisnemu organu, ki bo izbran na podlagi pravil usklajevanja.

Ta organ po preverjanju upravi sporoči, ali organizacije presegajo prag ali ne. Postopki preverjanja morajo vključevati te elemente: vložitev kopije statuta organizacije, vložitev dokazov o tem, da so člani poravnali članarino, in predložitev dokumentacije o rednih sestankih organizacije s svojimi člani. Častna izjava in preverjanje praga reprezentativnih organizacij se opravita vsaka tri leta.

Neodvisni organ ne sme v nobenih okoliščinah upravi ali kateremu koli drugemu organu predložiti natančnega števila članov organizacije.

Člen 11: izguba in ponovna pridobitev reprezentativnosti

Katera koli reprezentativna organizacija podpisnica, ki ne bo več izpolnjevala enega od teh meril, bo prejela obvestilo uprave, po treh mesecih pa ji bodo začele pravice, ki izhajajo iz tega okvirnega sporazuma, ki se nanaša na pravice reprezentativnih organizacij, mirovati.

Katera koli reprezentativna organizacija podpisnica bo takoj nazaj pridobila pravice, če bodo po preverjanju zadevni pragi znova doseženi.

Uprava o tem obvesti preostale reprezentativne organizacije podpisnice.“

116 K temu je treba dodati, da je bila ob sklenitvi okvirnega sporazuma z dne 18. decembra 2008 konfederativna zveza svobodnih sindikatov kot združenje priznanih reprezentativnih SZU pripuščena k podpisu navedenega sporazuma in da je njen podpis spremljal sopodpis SZU, ki so jo sestavljali in med katerimi je bilo tudi združenje TAO-AFI.

117 Treba je še ugotoviti, da je združenje TAO-AFI skupaj s še enim SZU leta 2004 ustanovilo združenje priznanih SZU, to je konfederacijo PLUS. Tako iz spisa izhaja, da so združenje TAO-AFI, navedeni drugi SZU in drugo združenje priznanih SZU 17. septembra 2012 generalno direktorico Komisije za človeške vire I. Souka obvestili, prvič, da bo to drugo združenje priznanih SZU odslej vključeno v konfederacijo PLUS ter, drugič, da zadnjenavedena zapušča konfederativno zvezo svobodnih sindikatov in želi postati neposredni vmesni član kot reprezentativna organizacija v okviru socialnega dialoga.

118 Poleg tega je I. Souka v obvestilu z dne 17. aprila 2013, naslovljenem na reprezentativne SZU, navedla, da je 13. in 20. marca 2013 sodni uradnik na podlagi člena 10 okvirnega sporazuma z dne 18. decembra 2008 opravil oceno merila reprezentativnosti na podlagi števila članov in da so se po predložitvi ugotovitvenega zapisnika Komisiji 8. aprila 2013 kot reprezentativni v smislu navedenega sporazuma obravnavali ti SZU: konfederativna zveza svobodnih sindikatov, federativna sindikalna unija, konfederacija PLUS, Génération 2004, federacija evropskih javnih uslužbencev in USFIU-U4U. Hkrati je bilo v tem obvestilu še pojasnjeno, da se za reprezentativne organizacije uporabljajo vse določbe tega okvirnega sporazuma.

119 Iz tega izhaja, da združenje TAO-AFI v postopku, na podlagi katerega sta bili sprejeti izpodbijani uredbi, v okviru socialnega dialoga ni delovalo samo, ampak je bilo član združenja priznanih SZU v smislu člena 8 okvirnega sporazuma z dne 18. decembra 2008, ki je izpolnjevalo pogoje glede reprezentativnosti iz člena 9 istega okvirnega sporazuma.

120 Vendar, prvič, sta to tožbo vložila sindikat SFIE-PE, ki – kot navajata sami tožeči stranki – ni bil podpisnik sporazuma z dne 18. decembra 2008, in združenje TAO-AFI, ne pa sindikalno združenje, ki mu zadnjenavedeno pripada. Drugič, iz spisa ne izhaja, da bi združenje TAO-AFI samo izpolnilo pogoje glede reprezentativnosti iz člena 9 okvirnega sporazuma z dne 18. decembra 2008 pred ali med tem obdobjem ali celo po njem.

121 Torej v obravnavani zadevi ni mogoče upoštevati trditve tožečih strank, da združenje TAO-AFI ni prejelo obvestila o izgubi reprezentativnosti iz člena 11 okvirnega sporazuma z dne 18. decembra 2008, ki se izda pred začetkom mirovanja pravic na podlagi sporazuma. Upoštevati ni mogoče niti okoliščine, na katero se sklicujeta tožeči stranki, da združenje TAO-AFI kot sopredsednik konfederacije PLUS še naprej prejema obvestila, ki jih Komisija naslavlja na reprezentativne organizacije, saj – kot je bilo pojasnjeno v točki 120 zgoraj – tožbe ni vložila konfederacija PLUS, ampak združenje TAO-AFI. Iz istega razloga je treba zavrniti tudi trditev tožečih strank, da združenje TAO-AFI ne bi moglo ukrepati brez dovoljenja konfederacije PLUS.

122 Glede na navedeno je treba ugotoviti, da v obravnavani zadevi ni mogoče dopustiti, da bi imeli tožeči stranki procesno upravičenje na podlagi varstva procesnih jamstev, določenih z okvirnim sporazumom z dne 18. decembra 2008.

– Okvirni sporazum z dne 12. julija 1990

123 Kar zadeva okvirni sporazum z dne 12. julija 1990, sklenjen med Parlamentom in več SZU, med katerimi je tudi sindikat SFIE-PE, je treba ugotoviti, da člen 1 tega sporazuma določa, da „Parlament s podpisom tega sporazuma izraža načelo uradnega priznanja [SZU] podpisnikov tega sporazuma, pa tudi tistih, ki bodo k njemu pristopili v prihodnje“.

124 V členu 2 okvirnega sporazuma z dne 12. julija 1990 je pojasnjeno:

„[SZU] podpisniki (v nadaljevanju: organizacije) izjavijo:

(a) da imajo kot cilj v statutu zapisano obrambo interesov in pravic vseh zaposlenih institucije;

(b) da so zakonito ustanovljene organizacije s statusom pravne osebe, ki dejavnost opravljajo na podlagi statuta in delujejo demokratično, pri čemer so njihove smernice določene, izvršne organe pa izvolijo vsi njihovi člani;

(c) da svojo dejavnost opravljajo povsem neodvisno.“

125 Člen 3 okvirnega sporazuma z dne 12. julija 1990 določa, da „se lahko organizacije združujejo v federacije in se neposredno ali posredno povezujejo z mednarodnimi sindikati“.

126 V naslovu II okvirnega sporazuma z dne 12. julija 1990 je vzpostavljen ta usklajevalni in spravni postopek:

„Člen 4

Usklajevanje med stranmi se nanaša na:

(a) [p]redloge spremembe Kadrovskih predpisov in pogojev za zaposlitev drugih uslužbencev;

(b) [k]akršno koli bistveno spremembo splošnih pogojev zaposlitve ali dela uradnikov ali drugih uslužbencev; organizacije in odbor uslužbencev morajo soglasno določiti primere, vključene v ta odstavek;

(c) [v]prašanja splošnega interesa v mejah, določenih s členom 7.

Člen 5

Usklajevalni postopek se uporablja ob upoštevanju nalog in pristojnosti, ki jih Kadrovski predpisi podeljujejo odboru uslužbencev. Njegov namen je spodbujati kakovost in učinkovitost socialnih odnosov.

Člen 6

1. Usklajevalni postopek stranem omogoča vzajemno predstavitev stališč z namenom doseči skupna stališča.

Organizacije pri usklajevanju zastopa medsindikalni odbor, katerega sestavo in delovanje določijo same. Odbor uslužbencev bo pri tem usklajevanju sodeloval. Organizacije in odbor uslužbencev se zavežejo, da bodo v vseh primerih zagotovili eno samo reprezentativno delegacijo osebja.

V primerih iz točk (a) in (b) člena 4 bo predstavnike organov Parlamenta imenoval generalni sekretar.

2. Usklajevanje v zvezi s spremembo Kadrovskih predpisov poteka med pripravo sestankov odbora za Kadrovske predpise in sestankov kolegija vodij uprave.

3. Usklajevalni postopek med stranmi se začne na predlog ene od njih; po uradnem predlogu se morajo sestanki začeti v najmanj dveh tednih.

Člen 7

1. Na začetku vsakega letnega parlamentarnega obdobja (september) bo potekal splošen usklajevalni sestanek, ki ga bo sklical predsednik Parlamenta.

2. Pri tem usklajevanju bodo poleg predsednika Parlamenta sodelovale vse organizacije podpisnice tega sporazuma, generalni sekretar in katera koli druga oseba, ki jo imenuje predsednik. Srečanja se bodo udeležili tudi trije predstavniki odbora uslužbencev.

Člen 8

Stranke se zavezujejo, da bodo v protokolu, ki ga je treba priložiti temu sporazumu, opredelile spravni postopek, ki ga je treba izvesti ob odsotnosti z dela.“

127 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da iz člena 4 okvirnega sporazuma z dne 12. julija 1990 izhaja, da področje uporabe usklajevalnega postopka, določenega s tem okvirnim sporazumom, zajema „predloge spremembe Kadrovskih predpisov“, „kakršno koli bistveno spremembo splošnih pogojev zaposlitve ali dela uradnikov ali drugih uslužbencev“ in „vprašanja splošnega interesa“.

128 Prvič, kar zadeva „predloge spremembe Kadrovskih predpisov“, je treba opozoriti, da iz člena 6(2) okvirnega sporazuma z dne 12. julija 1990 izhaja, da usklajevanje v zvezi s spremembo Kadrovskih predpisov poteka med pripravo sestankov odbora za Kadrovske predpise in sestankov kolegija vodij uprave. Vendar je treba opozoriti, da se v skladu s členom 10 Kadrovskih predpisov z odborom za Kadrovske predpise posvetuje o vseh predlogih za revizijo Kadrovskih predpisov. Iz tega sledi, da se „predlogi spremembe Kadrovskih predpisov“, na katere je napoteno v členu 4(a) navedenega okvirnega sporazuma, ujemajo s predlogi za revizijo Kadrovskih predpisov iz člena 10 Kadrovskih predpisov. Vendar kot je bilo ugotovljeno v točki 95 zgoraj, člen 10 Kadrovskih predpisov v postopku, v katerem sta bili sprejeti izpodbijani uredbi, ni bil uporabljen. Iz tega izhaja, da člen 4(a) tega okvirnega sporazuma – ker se nanaša na možnost revizije Kadrovskih predpisov v smislu člena 10 teh predpisov – v obravnavani zadevi ne more biti pravna podlaga za uporabo usklajevalnega postopka, določenega z istim sporazumom.

129 Drugič, kar zadeva člen 4(c) okvirnega sporazuma z dne 12. julija 1990, je treba ugotoviti, da se ta nanaša na „vprašanja splošnega interesa v mejah, določenih s členom 7“. V skladu z zadnjenavedenim členom mora predsednik Parlamenta na začetku vsakega letnega parlamentarnega obdobja, to je septembra, sklicati splošen usklajevalni sestanek. Iz tega je mogoče torej izpeljati, da se vprašanja splošnega interesa, predložena v usklajevanje, določijo v okviru tega letnega usklajevalnega sestanka.

130 Vendar v obravnavani zadevi tožeči stranki v edinem vsebinskem tožbenem razlogu trdita, da letni usklajevalni sestanek iz člena 7 okvirnega sporazuma z dne 12. julija 1990 ni bil organiziran, zato sprejetja izpodbijanih uredb že po predpostavki ni bilo mogoče na tem sestanku opredeliti kot vprašanje splošnega interesa.

131 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da se Parlament ne more sklicevati na tako okoliščino – tudi če bi se izkazala za resnično – za utemeljitev neuporabe usklajevalnega postopka, saj mora na podlagi člena 7 okvirnega sporazuma z dne 12. julija 1990 prav Parlament sklicati letni usklajevalni sestanek. Vendar je treba ugotoviti, da okoliščina, da naj septembra 2013 ne bi bil organiziran letni usklajevalni sestanek, za obravnavano zadevo nima nobenih posledic. Ker je bila namreč odločitev Sodišča v zadevah C-63/14, C-66/12 in C-196/12 sprejeta šele 19. novembra 2013 in je Komisija svoj predlog za prilagoditev osebnih prejemkov Parlamentu posredovala šele 10. decembra 2013, o sprejetju izpodbijanih uredb nikakor ne bi bilo mogoče razpravljati na letnem usklajevalnem sestanku, ki bi moral potekati septembra 2013. Torej s členom 4(c) navedenega okvirnega sporazuma ni bilo mogoče utemeljiti uporabe usklajevalnega postopka, določenega s tem okvirnim sporazumom, pri sprejetju izpodbijanih uredb.

132 Tretjič, kar zadeva „bistvene spremembe splošnih pogojev zaposlitve ali dela uradnikov ali drugih uslužbencev“, je treba opozoriti, da je v členu 4(b) okvirnega sporazuma z dne 12. julija 1990 pojasnjeno, da morajo „[SZU] in odbor uslužbencev […] soglasno določiti primere, vključene v ta odstavek“.

133 Tožeči stranki in Parlament so v odgovor na ukrep procesnega vodstva, ki ga je sprejelo Splošno sodišče na podlagi člena 89(3)(a) in (b) Poslovnika, predložili besedilo, naslovljeno „Odbor uslužbencev [Parlamenta] in organizacije podpisnice okvirnega sporazuma [z dne 12. julija 1990] soglasno v skladu s [členom 4(b) navedenega okvirnega sporazuma] določijo naslednjo porazdelitev: porazdelitev pristojnosti med odborom uslužbencev in [SZU], ki so se sestali v okviru medsindikalnega odbora“ (v nadaljevanju: sporazum o porazdelitvi pristojnosti med odborom uslužbencev in SZU).

134 V spremnem dopisu k sporazumu o porazdelitvi pristojnosti med odborom uslužbencev in SZU, ki ga je medsindikalni odbor naslovil na predsednika Parlamenta, je pojasnjeno, da je besedilo tega sporazuma odobril medsindikalni odbor na sestanku 17. septembra 1996, na katerem so SZU, ki so pristopili k okvirnemu sporazumu z dne 12. julija 1990, odločali soglasno, in da ga je odbor uslužbencev odobril na sestanku z dne 30. septembra 1996 s 16 glasovi za, enim proti in štirimi vzdržanimi.

135 Točka III sporazuma o porazdelitvi pristojnosti med odborom uslužbencev in SZU določa:

„[SZU], združeni v medsindikalnem odboru, brez poseganja v določbe in postopke iz Kadrovskih predpisov delujejo na področjih opredeljevanja, spremembe in ocene politike v zvezi z osebjem ter na vseh področjih v zvezi s splošnimi pogoji zaposlitve osebja. To delovanje se nanaša zlasti na te primere:

— sprememba splošnih pogojev zaposlitve v vseh primerih, v katerih Svet sprejme odločitev na predlog Komisije, in sicer v zvezi z osebjem vseh institucij (Kadrovski predpisi, PZDU, osebni prejemki), ter izvedba te spremembe;

— bistvena sprememba pogojev zaposlitve ali dela ter splošne izvedbene določbe in predpisi, odrejeni v instituciji ali s strani kolegija vodij uprave;

— iskanje rešitev v primeru neukrepanja posvetovalnih organov ali organov, ki sodelujejo pri upravljanju, ali v primeru resnih nesoglasij v njih;

— sprememba pogojev delovanja posvetovalnih organov ali organov, ki sodelujejo pri upravljanju (ustanovitev, sprememba pristojnosti, sprememba sestave);

— vprašanja splošnega interesa in zahteve v zvezi s področji, ki jih ne pokrivajo posvetovalni organi ali organi za sodelovanje pri upravljanju.“

136 V skladu s točko IV sporazuma o porazdelitvi pristojnosti med odborom uslužbencev in SZU je mogoče ta sporazum revidirati na predlog ene od strank.

137 Parlament navaja, da ga sporazum o porazdelitvi pristojnosti med odborom uslužbencev in SZU ne more zavezovati, saj naj bi bila z njim opravljena porazdelitev pristojnosti, ki presega pristojnosti iz člena 4(b) okvirnega sporazuma z dne 12. julija 1990. Kot primer navaja, da „sprememba splošnih pogojev zaposlitve v vseh primerih, v katerih Svet sprejme odločitev na predlog Komisije, in sicer v zvezi z osebjem vseh institucij (Kadrovski predpisi, PZDU, osebni prejemki), ter izvedba te spremembe“ običajno spadata na področje uporabe člena 4(a) navedenega okvirnega sporazuma.

138 Po mnenju Parlamenta iz sporazuma o porazdelitvi pristojnosti med odborom uslužbencev in SZU izhaja, da imajo lahko SZU vlogo pri posvetovanju v zvezi z vprašanjem osebnih prejemkov le, prvič, če zadeva v zvezi z osebnimi prejemki resnično pomeni bistveno spremembo delovnih pogojev in, drugič, če je bilo o tej zadevi resnično organizirano posvetovanje v skladu s pravili okvirnega sporazuma z dne 12. julija 1990.

139 Poleg tega Parlament še ugotavlja, da so tako SZU kot odbor uslužbencev v zadnjih letih pogosto grajali okvirni sporazum z dne 12. julija 1990 in sporazum o porazdelitvi pristojnosti med odborom uslužbencev in SZU. Tako naj bi SZU menili, da je treba navedeni sporazum spremeniti, vendar naj bi tako spremembo doslej preprečevala določba o soglasju. Prav tako je Parlament predložil še sklep, ki ga je sprejel odbor uslužbencev na sestankih 30. marca in 1. aprila 2014 ter s katerim je pozval k reviziji tega okvirnega sporazuma po preučitvi njegove združljivosti s Kadrovskimi predpisi ter k reviziji sporazuma o porazdelitvi pristojnosti med odborom uslužbencev in SZU, tako da bi ta odražal

porazdelitev pristojnosti, kot je odslej določena s členom 9(3) in členi od 10 do 10c Kadrovskih predpisov, svojemu predsedniku pa je naložil, naj to vprašanje predloži pristojnim organom Parlamenta.

140 (popravljeno s sklepom z dne 28. novembra 2016) V zvezi s tem se je treba strinjati s Parlamentom, da je treba sporazum o porazdelitvi pristojnosti med odborom uslužbencev in SZU razlagati ob upoštevanju člena 4(b) okvirnega sporazuma z dne 12. julija 1990, in sicer tako, da na njegovi podlagi odboru uslužbencev ali SZU ni mogoče podeliti pristojnosti, ki bi presegale sam predmet te določbe, ki se nanaša na „bistvene spremembe splošnih pogojev zaposlitve ali dela uradnikov ali drugih uslužbencev“. To pomeni, da ta sporazum o porazdelitvi pristojnosti ne more razširiti področja uporabe člena 4(b) navedenega okvirnega sporazuma na primere, urejene s členom 4(a) in (c) tega okvirnega sporazuma.

141 Ob upoštevanju tega vidika je treba točko III, prva alinea, sporazuma o porazdelitvi pristojnosti med odborom uslužbencev in SZU razlagati, kot da se nanaša na primere, v katerih lahko bistvena sprememba splošnih pogojev zaposlitve izhaja iz odločitve, ki jo v zvezi z osebnimi prejemki sprejme Svet na predlog Komisije.

142 Torej je treba šteti, da sta izpodbijani uredbi – tako glede na njun predmet, saj sta se nanašali na prilagoditev osebnih prejemkov in pokojnin uradnikov in drugih uslužbencev Unije ter korekcijskih koeficientov, ki se zanje uporabljajo, za leti 2011 in 2012, kot glede na uporabo določbe o izjemi iz člena 10 Priloge XI h Kadrovskim predpisom, ki omogoča opustitev metode za letno prilagoditev osebnih prejemkov iz člena 3 iste priloge in Komisiji podeljuje pristojnost za sprejetje „ustreznih ukrepov“ – lahko povzročili bistveno spremembo splošnih pogojev zaposlitve v smislu člena 4(b) okvirnega sporazuma z dne 12. julija 1990 in je bilo zanju torej mogoče uporabiti usklajevalni postopek iz tega sporazuma.

143 V nasprotju s trditvijo Parlamenta je vprašanje, ali sta izpodbijani uredbi navsezadnje res bistveno spremenili splošne pogoje zaposlitve in dela uradnikov in drugih uslužbencev Unije, z vidika opredelitve upoštevnosti procesnih določb, ki se po naravi uporabljajo pred sprejetjem navedenih uredb, brezpredmetno.

144 Iz tega izhaja, da se je lahko sindikat SFIE-PE v okviru postopka, v katerem sta bili sprejeti izpodbijani uredbi, skliceval na procesna jamstva, določena z okvirnim sporazumom z dne 12. julija 1990.

145 Glede na navedeno je treba ugotoviti, da ima v skladu s sodno prakso, navedeno v točki 55 zgoraj, sindikat SFIE-PE na podlagi člena 263 PDEU procesno upravičenje za vložitev predloga za razglasitev ničnosti izpodbijanih uredb. Po drugi strani je tožba v delu, v katerem jo je vložilo združenje TAO-AFI, nedopustna, saj tožeči stranki nista dokazali, da ima to združenje procesno upravičenje v obravnavani zadevi.

*Vsebinska preučitev*

146 Tožeči stranki v utemeljitev edinega tožbenega razloga v bistvu trdita, da v postopku, v katerem sta bili sprejeti izpodbijani uredbi, niso bila opravljena posvetovanja z njima. Zlasti trdita, da se Komisija ni posvetovala z njima o predlogu spremembe Kadrovskih predpisov, preden ga je predložila Parlamentu in Svetu, in da se z njima o navedenem predlogu ni posvetoval niti Parlament med pogajanji v okviru trialoga. Tožeči stranki v repliki še trdita, da sta bili izpodbijani uredbi sprejeti v nasprotju s postopkom tristranskega usklajevanja na področju odnosov z osebjem, določenim s sklepom Sveta z dne 23. junija 1981. Še posebej očitata Parlamentu, da je zavrnil udeležbo v tem usklajevalnem postopku v okviru sprejetja izpodbijanih uredb.

147 Zaradi navedenega neposvetovanja naj bi bili kršeni njuni pravici do obveščanja in posvetovanja, kot ju določajo člena 27 in 28 Listine o temeljnih pravicah in člen 154 PDEU ter kot sta zagotovljeni z določbami Direktive 2002/14, členov 9(3), 10, 10a, 10b, 10c, 24b in 55 Kadrovskih predpisov in člena 1 Priloge II k tem predpisom, kakor so bili spremenjeni z Uredbo št. 1023/2013, pa tudi z okvirnima sporazumoma z dne 12. julija 1990 oziroma z dne 18. decembra 2008, ki so ju sklenila Parlament oziroma Komisija z več SZU, in Sklepom Sveta z dne 23. junija 1981 o vzpostavitvi postopka tristranskega usklajevanja.

148 V zvezi s tem je treba uvodoma ugotoviti, da iz sodne prakse izhaja, da je treba edini tožbeni razlog v delu, ki se nanaša na kršitev usklajevalnega postopka, določenega s sklepom Sveta z dne 23. junija 1981, in ki je bil prvič naveden v repliki, zavreči kot nedopusten, saj sindikat SFIE-PE ni navedel nobenega novega pravnega ali dejanskega elementa, s katerim bi utemeljil pozno predložitev (sodba z dne 8. marca 2007, France Télécom/Komisija, T-340/04, EU:T:2007:81, točka 164).

149 Kar zadeva trditev tožečih strank, da so bili v postopku, v katerem sta bili sprejeti izpodbijani uredbi, kršeni členi 9(3), 10a, 24b in 55 Kadrovskih predpisov ter člen 1 Priloge II k tem predpisom, je treba opozoriti, da mora tožba na podlagi člena 21, prvi odstavek, Statuta Sodišča, ki se v skladu s členom 53, prvi odstavek, tega statuta uporablja za postopke pred Splošnim sodiščem, in na podlagi člena 44(1)(c) Poslovnika z dne 2. maja 1991, ki je veljal v času začetne vloge, vsebovati zlasti kratek povzetek tožbenih razlogov. Zato mora biti v tožbi natančno navedeno, iz česa je sestavljen tožbeni razlog, na katerem temelji tožba, tako da samo abstraktna navedba ne izpolnjuje zahtev iz Statuta Sodišča in Poslovnika. Poleg tega mora biti ta povzetek, čeprav kratek, dovolj jasen in natančen, da lahko tožena stranka pripravi obrambo in Splošno sodišče odloči o tožbi po potrebi brez drugih dodatnih podatkov. Za dopustnost tožbe ali, natančneje, tožbenega razloga pravna varnost in učinkovito izvajanje sodne oblasti zahtevata, da bistveni dejanski in pravni elementi, na katerih temelji tožba ali tožbeni razlog, skladno in razumljivo izhajajo iz samega besedila tožbe. Ker tožeči stranki očitka v zvezi s kršitvijo členov 9(3), 10a, 24b in 55 Kadrovskih predpisov ter člena 1 Priloge II k tem predpisom nista nikakor pojasnili, je treba ta očitek razglasiti za nedopusten.

150 Kar zadeva domnevno kršitev določb člena 154 PDEU, Direktive 2002/14 in člena 10 Kadrovskih predpisov, je treba opozoriti, da se te določbe v okviru postopka, v katerem sta bili sprejeti izpodbijani uredbi, niso uporabljale, zato je treba ta očitek zavrniti kot neutemeljen.

151 Kar zadeva zatrjevano kršitev procesnih jamstev, določenih s sporazumom z dne 18. decembra 2008, je treba opozoriti, da je – čeprav sindikat SFIE-PE ne more uveljavljati procesnih pravic na podlagi tega sporazuma, saj ni njegov podpisnik – neupoštevanje procesnih pravil v zvezi s sprejetjem akta Unije, ki jih določijo same pristojne institucije, kakršna so pravila, ki izhajajo iz navedenega sporazuma, bistvena kršitev postopka v smislu člena 263, drugi odstavek, PDEU, ki jo lahko sodišče Unije preuči tudi po uradni dolžnosti (glej v tem smislu sodbe z dne 13. decembra 2007, Angelidis/Parlament, T-113/05, EU:T:2007:386, točka 62; z dne 2. oktobra 2009, Ciper/Komisija, T-300/05 in T-316/05, neobjavljena, EU:T:2009:380, točki 205 in 206, ter z dne 8. julija 2010, Komisija/Putterie-De-Beukelaer, T-160/08 P, EU:T:2010:294, točka 63).

152 Vendar je treba v obravnavani zadevi ugotoviti, da iz spisa ne izhaja, da bi bile oslabljene procesne sposobnosti katerega od reprezentativnih SZU podpisnikov v smislu člena 8 tega sporazuma.

153 Zato je treba presoditi o utemeljenosti edinega tožbenega razloga v delu, ki se nanaša na kršitev okvirnega sporazuma z dne 12. julija 1990.

154 Tožeči stranki v bistvu trdita, da Parlament kljub dopisom, ki so bili v zvezi s tem naslovljeni na njegovega predsednika, ni organiziral letnega usklajevalnega sestanka, določenega s členom 7 okvirnega sporazuma z dne 12. julija 1990. Pri tem pojasnjujeta, da navedeni okvirni sporazum sicer ne določa nobene posebne formalne zahteve v zvezi s predlogom za začetek usklajevanja, da pa po drugi strani v členu 7 določa formalni usklajevalni postopek.

155 Vendar je treba uvodoma ugotoviti, da se zdi, da tožeči stranki mešata letni usklajevalni sestanek, ki mora biti v skladu s členom 7 okvirnega sporazuma z dne 12. julija 1990 organiziran na začetku vsakega parlamentarnega obdobja na pobudo predsednika Parlamenta, z usklajevalnim postopkom v ozkem pomenu, ki ga morajo stranke začeti v skladu s členom 6(3) navedenega sporazuma na predlog ene od njih.

156 Kolikor se trditve tožečih strank nanašajo na zatrjevano neorganizacijo letnega usklajevalnega sestanka, je treba opozoriti, da – kot je bilo navedeno v točki 131 zgoraj – ta okoliščina, tudi če bi se izkazala za resnično, ne bi mogla vplivati na postopek sprejetja izpodbijanih uredb, saj bi bilo treba ta sestanek vsekakor organizirati v obdobju, v katerem Komisija Parlamentu še ni predložila predloga za prilagoditev osebnih prejemkov.

157 Če bi se trditve tožečih strank nanašale na to, da Parlament ni želel začeti usklajevalnega postopka, je treba opozoriti, da se v skladu s členom 6(3) okvirnega sporazuma z dne 12. julija 1990 usklajevalni sestanki začnejo v dveh tednih po uradnem predlogu. Drži sicer – kot navajata tožeči stranki – da v navedenem okvirnem sporazumu ni pojasnjeno, kaj je uradni predlog za začetek usklajevalnega postopka.

158 Vendar je treba šteti, da mora tak predlog vsaj izrecno napotovati na usklajevalni postopek, določen z okvirnim sporazumom z dne 12. julija 1990, in da mora biti naslovljen na zadevno institucijo.

159 V obravnavani zadevi je treba ugotoviti, da dokumenti, na katere se sklicujeta tožeči stranki, niso uradni predlogi za začetek usklajevalnega postopka v smislu člena 6(3) okvirnega sporazuma z dne 12. julija 1990.

160 Najprej, kar zadeva dopisa centralnega odbora uslužbencev z dne 17. decembra 2013 in z dne 4. marca 2014, v katerih ta odbor izpodbija zlasti neobstoj predhodnega usklajevanja v zvezi s predlogom za prilagoditev osebnih prejemkov, ki ga je Komisija predložila Parlamentu in Svetu, ter povsem politično podlago predlaganih številk, ki ne temeljijo na nobenem objektivnem statističnem podatku in ne odražajo manevrskega prostora, ki ga ima Komisija, je treba ugotoviti, prvič, da ta dopisa nista bila naslovljena na Parlament, ampak na Komisijo, ter drugič, da je bil njun namen Komisiji predlagati, naj zavaruje interese svojega osebja in umakne predloga za prilagoditev osebnih prejemkov.

161 Dalje, kar zadeva odprto pismo z dne 18. decembra 2013, ki sta ga tožeči stranki naslovili na predsednika Parlamenta in katerega vsebina se večinoma ujema z vsebino dopisa, ki ga je na Komisijo naslovil centralni odbor uslužbencev 17. decembra 2013, je treba ugotoviti, da ne vsebuje nobenega predloga za organizacijo usklajevalnega sestanka, ampak je bilo z njim predsedniku Parlamenta predlagano, naj potrdi, da se o prvotnem predlogu Komisije za prilagoditev osebnih prejemkov, to je 1,7 % za leti 2011 in 2012, ni mogoče pogajati.

162 Nazadnje, kar zadeva odprto pismo, ki je bilo 26. februarja 2014 naslovljeno na predsednika Parlamenta, je treba ugotoviti, prvič, da niti sindikat SFIE-PE niti sindikalno združenje, ki mu je ta takrat pripadal, nista njegova podpisnika in, drugič, da je namen tega pisma Parlament kot sozakonodajalca pozvati, naj revidira predlog Komisije za prilagoditev osebnih prejemkov ob upoštevanju „obstoječih objektivnih podatkov“ in naj upošteva „dani ekonomski in socialni položaj ter, če je potrebno, druge dejavnike, ki jih je treba upoštevati, kot so tisti, ki se nanašajo na upravljanje človeških virov in zlasti kadrovske potrebe“, k čemur je Sodišče pozvalo Komisijo v sodbah z dne 19. novembra 2013, Komisija/Svet (C-63/12, EU:C:2013:752), in z dne 19. novembra 2013, Komisija/Svet (C-196/12, EU:C:2013:753).

163 Iz tega sledi, da tožeči stranki nista dokazali, da so bile pri sprejetju izpodbijanih uredb kršene določbe okvirnega sporazuma z dne 12. julija 1990.

164 Glede na vse navedeno je treba edini tožbeni razlog iz te tožbe zavrniti kot neutemeljen.

**Stroški**

165 V skladu s členom 134(1) Poslovnika se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Ker tožeči stranki nista uspeli, se jima v skladu s predlogom Parlamenta in Sveta naloži plačilo stroškov.

166 Komisija na podlagi člena 138(1) Poslovnika nosi svoje stroške.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (osmi senat)

razsodilo:

1. **Tožba se zavrne.**

2. **Association des fonctionnaires indépendants pour la défense de la fonction publique européenne (TAO-AFI) in Syndicat des fonctionnaires internationaux et européens – Section du Parlement européen (SFIE-PE) se naloži plačilo stroškov.**

3. **Evropska komisija nosi svoje stroške.**

D. Gratsias M. Kancheva C. Wetter

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 15. septembra 2016.

Podpisi

# Kazalo

Dejansko stanje ..... 2

Postopek in predlogi strank ..... 9

Pravo ..... 10

Dopustnost ..... 10

Prizadetost lastnih interesov tožečih strank ..... 11

Obstoj zakonske določbe, na podlagi katere je poklicnim združenjem izrecno priznan sklop procesnih sposobnosti ..... 12

– Okvirni sporazum z dne 18. decembra 2008 ..... 17

– Okvirni sporazum z dne 12. julija 1990 ..... 22

Vsebinska preučitev ..... 26

Stroški ..... 29